

Franckesche Stiftungen zu Halle

Georgii Pasoris Lexicon Graeco-Latinum In Novvm Domini Nostri Iesv Christi Testamentvm

Pasor, Georg

Lipsiae, Anno MDCCII.

VD18 12314374

M

Nutzungsbedingungen

Die Digitalisate des Francke-Portals sind urheberrechtlich geschützt. Sie dürfen für wissenschaftliche und private Zwecke heruntergeladen und ausgedruckt werden. Vorhandene Herkunftsbezeichnungen dürfen dabei nicht entfernt werden.

Eine kommerzielle oder institutionelle Nutzung oder Veröffentlichung dieser Inhalte ist ohne vorheriges schriftliches Einverständnis des Studienzentrums August Hermann Francke der Franckeschen Stiftungen nicht gestattet, das ggf. auf weitere Institutionen als Rechteinhaber verweist. Für die Veröffentlichung der Digitalisate können gemäß der Gebührenordnung der Franckeschen Stiftungen Entgelte erhoben werden.

Zur Erteilung einer Veröffentlichungsgenehmigung wenden Sie sich bitte an die Leiterin des Studienzentrums, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

Terms of use

All digital documents of the Francke-Portal are protected by copyright. They may be downloaded and printed only for non-commercial educational, research and private purposes. Attached provenance marks may not be removed.

Commercial or institutional use or publication of these digital documents in printed or digital form is not allowed without obtaining prior written permission by the Study Center August Hermann Francke of the Francke Foundations which can refer to other institutions as right holders. If digital documents are published, the Study Center is entitled to charge a fee in accordance with the scale of charges of the Francke Foundations.

For reproduction requests and permissions, please contact the head of the Study Center, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

urn:nbn:de:gbv:ha33-1-199681

tamen 5, 19. est etiam violare legem. καταλύουμαι, destruo, a. i. καταλύσω. Marc. 13, 2. ὃς ἔμὴ καταλύθῃ (3. pers. sing. aor. i. pass. subj.) qvī non destruitur, vel destructus fuerit. Fut. i. καταλύσεται, destruar, Luc. 21, 6 ὃς ἔμὴ καταλύσεται, qvī non destruetur. Act. 5, 38. ἰὰν ἢ ἐξ αὐτῶν τὸ ἔργον ἔσται, καταλύσεται, si est ex hominibus opus hoc, dissolvetur, hoc est, evanescet, non permanebit.

Κατάλυμα, τὸ, τὴ, diversorium, hospitium, Marc. 14, 14.

Κατάλυσις, εως, ἡ, dissolutio, destructio.

Καταλύτης, ὁ, destructor, everfor; sed

Καταλύτης, ὁ, hospes, qvī diver- sit ad aliquem, Sap. 5, 15. ὡς μὲν α καταλύτης μοι ἐμῆς, tanquam memo- ria hospitii unius dii.

Ἀκατάλυτος, ὁ, ἡ, indissolubilis. Heb. 7, 16.

Παράλυσις, dissolvo, enervo. πα- ραλύωμαι, paralyti laboro. in part. pres. pass. παραλυμῶμαι, paralyti- cus, Luc. 5, 18. 24. Act. 8, 7. & c. 9, 33. Hebr. 12, 12. παραλυμῶν ὄντα, genua soluta, Sir. 25, 23.

Παράλυσις, εως, ἡ, parálysis, per- borum resolutio.

Παραλυτικός, ὁ, paralyticus, qvī laborat parálysi, Matth. 8, 6.

Συμῶν, simul solvo, reconcilio, D. 1. Macc. 13, 27.

Σύνθεσις, εως, ἡ, compositio litis seu controuersia.

† ΑΩΙΣ, ἰδὲ, ἡ, Lois, idis. No- men pia matrona, qvæ fuit Timothei μήτηρ, 2. Tim. 1, 5. sic dicta qvæsi λωίω, melior, q. d. qvæ magis volumus. λωίω, contrahē λωίω volo. ὀδύος. α. λωί- πος, melior, tanquam ἀ λωίς. pro λωίω, in prosa legimus λωίω. λωίος, optimus, & contrahē λωίος. λωίος,

A melius, satius. Adagium: λωίον π- ελδομεῖν ἢ κακῶς δεγμεῖν. Satius est circuitione uti, qvām malè cur- rere.

† ΑΩΤ, ὁ, Nomen proprium vi- ri ἀκλιν. Luc. 17, 28. ἐν ἡμέραις Αωτὶ tempore Loti. 2. Pet. 2, 7. δίκαιοι Αωτὶ justum Lotum. Hebraum origine. ΩΤ. Gen. 11, 27. ἀ radice ΩΤ occ- cultare, contegere, abscondere, ob-

B volvere. ΩΤ clam. Græc λωτῶν.

ΩΤ abscondio. Hæc ipsa vox legitur appellativè Gen. 37, 24. & significat resinam pretiosam, qvæ dicitur saccari ἀ lxx. hoc est, stillans, ἀ verbo σάω, stillo. item fundo, instillo. qvæmvis interpretes variant, & ab aliis ΩΤ hoc loco non reddatur σακῆ. ΩΤ verò nomen proprium significat abs- conditum, obvolurum, hoc est, clypeo providentiæ divinæ conte- ctum.

M est duodecima litera, or- ta ab Hebr. מם, & מם macula, prout apud Arist. μν pro flebili sono positum le- gitur, vel ab Arabico ميم unde per apocopen est μν, qvòd tamen i- psam est ab Hebræo mem. Minu- sculum μν nota est numeri qvadrage- narii. Majusculum verò M. index est ejus numeri, qvī ab ipso incipit, nimirum τῆς μυριάδος, sicut & τῆς χιλιάδος.

† ΜΑΑΘ, ὁ, solennis, festivus ἀ ΜΑΘ qvòd est ἀ ΜΑ congregare, indicere conventum. Nomen viri ἀκλιν, Hebraum origine. Luc. 3, 26. ΜΑΘ Neb. 10, 35. q. d. vacillans, nu- tans. ἀ radice ΜΑΘ nutavit, vacil- lavit.

† ΜΑΓ.

† MAGDAAA', *vulgata versio* Maggedan, est nomen loci. *Matth.* 15, ult. *Hebraum origine* מגדל turris. à radice גדל magnus fuit. Dicitur etiam מגדל 2. *Sam.* 22, 51. Estque nomen proprium loci, *Ex.* 14, 2. quāvis non idem locus, de quo *Matth.* 15, 39. significetur, sed alius in *Aegypto* prope mare rubrum, seu sinum Arabicum. Solet verò usu persæpe venire, ut idem nomen diversis tribuatur locis.

† MAGDAAHNNH', מַגְדָּלָה, Magdalene, Nomen proprium mulieris. *Luc.* 8, 2. *Syriacè* ܡܕܝܢܬܐܐܝܬܐ Magdelécha, hoc est, magnifica, florida, crescens. à radice גדל magnus fuit, crevit. *Litera* מ est heemantica. *Drusus* derivat à vico Magdala, vel certè à מגדל Chaldaicè turris. ut ergò à monte monranus, ita à turri, turrensis dicitur, inquit *Hieronym.* Μαρία ἡ καλεσμένη Μαγδαλὴν, ἡ ἧς δαίμονια ἐτὶ ἐξελθόν. 94. (3. plusq̄vamp. med) Maria, quæ vocatur Magdalena, ex quā dæmonia septem exierant. *Luc.* 8, 2.

††† MAGOS, μαγός, magus, vox origine Persica, quæ significat sapientem, peritum. olim idem erat quod sophus vel philosophus. sed deinde propter abusum acceptum fuit pro præstigiatore, impostore, & benefico. Opinantur quidam magistrum dici quod μαγίαι ἱσσοί, hoc est, magia, id est, philosophia peritum. μαγιστὸν ad formam ἑπολιτισμῶν. Alii ab Hebræa voce מַגֵּב mahgeb seter, hoc est, meditans secreta, deducunt. in pl. num. מַגְבִּים mahgim, σοφοὶ θαρητικοί, sapientes, rerum contemplationibus dediti. Est verò מַגֵּב sing. num. presentis, bi-

A phil. ad formam ἑπολιτισμῶν à radice ἑπολιτ meditatatus est: prout & ipsi Hebræi Dialecticam, artem illam artium, & clavem philosophiæ nominarunt מַגֵּבִים higgajon, מדעתיכלו, hoc est, meditativam, quæ nos doceat viam ac modum rectè meditando, & interpretandi. in *More lib.* 1. cap. 34. & 35. unde מַגֵּבִים higgajoni Logicus, Dialecticus. & in magistro imprimis requiritur notitia Grammaticæ & Logicæ, quarum illa clavis est verborum, hæc verò ipsarum rerum. *Suidas* μαγὸς Πέρσιος μαγὸς (ἡγοῦντο) φιλόσοφοι καὶ φιλόθεοι, hoc est, apud Persas Magi fuerunt sapientie studiosi & Dei cultores. *Et Cic.* lib. 1. de div. de magis sic scribit: quod genus, ait, doctorum & sapientum habebatur in Persia. Hoc sensu accipitur *Matth.* 2, 1. 7. 16. In malam deinde partem acceptum fuit pro venefico & præstigiatore, & idem huic nomini accidit, quod nominibus tyranni, sophistæ, furis, latronis, &c. Hoc sensu accipitur *Act.* 13, 6, 8.

Μαγεία. Fut. δέω, artem magicam exerceo, *Act.* 8, 9.

Μαγεία, αἱ, ἡ, ars magica, *Act.* 8, 11.

Μαγικός, ὁ, magicus, ut: μαγικὴ τέχνη, ars magica, *Sap.* 17, 7.

† MAGΩΓ, מגו, Nomen proprium filii Japhethi, *Gen.* 10, 2. *Hebraicè* מַגּוּג à quo Scythæ familiam suam trahunt, quibus primùm Magogi diti fuere, *Apoc.* 20, 8. à radice inusitata מַגַּג unde est nomen מַגַּג tectum. in pl. מַגַּגִּים tecta. Mem litera in Magog est litera heemantica, & idem valet, quod tegumentum, munimentum.

† MAAΔIA'N, ὅ, Madian, *nomen proprium regionis*. Hebr. מִדְיָן Midian, q̄b̄ sic dicta fuit à filio Abrahami, nati ex Cerūā, uxore ultimā, Gen. 25, 2. & c. 36, 35. Significat autem iudicium. à radice מִדְּ judicare, disceptare. Jer. 22, 16. מִדְּ יָדָה יָדָה iudicavit causam pauperis. Hinc est מִדְּיָן regio, q. d. iurisdiclio, uti vulgus loq̄i solet, Esth. 1, 22. in N. T. legitur Act. 7, 29. Litera mem in principio vocis, & מ in fine sunt hecantica.

† MAΘOYΣA'AA, ὅ, *Nomen filii Enoch indeclinabile*. Luc. 3, 37. Hebr. מְתוּשָׁלַח Gen. 5, 21. vox composita ex מוֹת mors & שָׁלַח misit, immisit, præmisit, transmisit. in pibet מְשָׁלַח expulit, eiecit. Hinc מְשָׁלַח missile, gladius. in plur. num. propago, inis. Cant. 4, 13. Dicitur ergo Methufala, h. e. mortem expellens.

† MA'INA'N, ὅ, Mainan, *nomen viri indeclinabile*. Luc. 3, 31. vulgata versio Menna, q. d. præparatus. à radice מִנַּן numeravit. in pibet מִנְּנָב minnab, præparavit.

MA'INOMAI. Fut. μαίνωμαι, insanio, Plato: μανίσσας τῷ σωφρογείν ἐναντίον, insanire est contrarium τῷ mentis esse compotens. aor. 2. pass. ἐμάνην. part. 2. pass. μανείς, εἶσα, ἐν. Fut. 2. pass. μανίσσωμαι. a. 2. med. ἐμανύμενος, v. sto. Præter. med. μίμνημι. Sap. 14, 28. Job. 10, 20. δαιμόνοι ἔχθ, καὶ μανίεται, eademone obsidetur. & insanit. Act. 26, 24. μάνη Παῦλος, πῶ πολλὰ αὖ γράμμαται εἰς μανίαν ἀειτρίχθ, insanus Paulus, multa litera te ad insaniam adigunt.

Mania, αἱ, ἡ, infania, furor.

Μανιώδης, ὅ, ὁ, ἡ, furiosus, insanus, furor parcitus.

Ἐμμανώμω cum Dat. furo adversus aliquem, Act. 26, 11.

Ἐμμανής, ὅ, ὁ, ἡ, furiosus, insanus.

Ἐμμανώμω, idem cum Dat.

Ἐμμανής, ὅ, ὁ, ἡ, furiosus, a.

ΜΑΚΑΡ, αἱ, ὁ, ἡ, felix, beatus, τῆς καὶ τετράκις μάκαρ, τετράκις q̄b̄a, τετράκις beatus. Tria & q̄b̄a quatuor constituent septem, q̄b̄ numerus perfectus habetur.

Μακάριος, α, εν, idem. Dicitur verò μακάριος q. μὴ καὶ ἀποκείμενος, fato, hoc est, morti non obnoxius. καὶ, καὶ, ἡ, fatum: at καὶ (pro κίαν) cor, est gen. neutrius, in Genit. καὶ. Aliter Arist. lib. 7. Nicom. δὲ ἡ μάλα χαίρειν, à valde gaudendo. 1. Tim. 1, 11. μακάριον ὁ βί beati Dei. Matih. 16, 17. μακάριος εἶ Σίμων, beatus es, Simon. Luc. 6, 20. μακάριοι οἱ πτωχοί, beati pauperes. Apoc. 14, 13. μακάριοι οἱ νεκροί οἱ ἐν κυρίῳ ἀποθνήσκοντες, beati mortui, q̄b̄i Domini causa moriuntur. in f. gen. Luc. 1, 45. μακαρία ἡ τὸ σόσους βεβαία, q̄b̄a credidit. Luc. 23, 29. μακάριοι αἱ στείραι, beati steriles. in n. g. Act. 20, 35. μακάριον ἐστὶν δίδοναι ἢ λαμβάνειν, beatus est dare, q̄b̄am accipere. Comparativus in f. g. legitur 1. Cor. 7, 40. μακαριώτερος δὲ ἐστὶν, ἢ ὅτις μένη, beator verò est, si ita maneat, scilicet extra conjugium in vita celibe.

Μακαρίζω, beatum prædico, Luc. 1, 48. Jac. 5, 21. μακαρίζετε τοὺς ὑπομένοντας, beatos predicamus eos, q̄b̄i sunt tolerantes. F. μακαρίσω, & Ἀττίσε μακαρίω, beatum prædicabo. Luc. 1, 48. μακαρίσω με πάντες αἱ ἁγίαί, beatam me predicabunt omnes aetates. μακαρίστοι Ἀττίσε pro μακαρίστοι, persi.

Μακαρίζω, beatum prædico, Luc. 1, 48. Jac. 5, 21. μακαρίζετε τοὺς ὑπομένοντας, beatos predicamus eos, q̄b̄i sunt tolerantes. F. μακαρίσω, & Ἀττίσε μακαρίω, beatum prædicabo. Luc. 1, 48. μακαρίσω με πάντες αἱ ἁγίαί, beatam me predicabunt omnes aetates. μακαρίστοι Ἀττίσε pro μακαρίστοι, persi.

perf. pass. μετακρίσμαι, unde
Μακαρισμός, ὅ, beatificatio, be-
atitatis prædicatio. Rom. 4, 6. 9. Gal.
4, 15.

Μακαριστός, ὅ, beatus, 2. Macc.
7, 24.

† ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ, α, ἡ, Macedo-
nia, regio Græcia, à themate Græ-
co. μακεδονία, ὅ, pro quo Dors dicunt
μακρόν, ὅ, τὸ, longitudo, unde est
μακρός, ὅ, longus. Hinc apud poë-
tas μακεδόνες, longus, unde dicitur
μακεδονία. Est enim oblonga regio è
regione Italia sita, & hodie vocatur
Albania. Act. 16, 9. 1. Cor. 16, 5. Phil.
4, 15. 1. Tim. 1, 3.

Μακεδόν, ὅ, ὁ, Macedo, Macé-
donis, incolæ Macedonia. Act. 16, 9.
in dat. plur. Μακεδόν. 2. Cor. 9, 2.

††† ΜΑΚΕΛΛΟΝ, α, τὸ, mac-
cellum. 1. Cor. 10, 25. Græcè ὁ ψω-
πώλιον, ὅ, τὸ. it. κρεπωλίων. à κρέας, ca-
ro, & πωλίων, vendo.

† ΜΑΚΚΑΒΑΙΟΣ, α, ὁ, Mac-
cabæus. Hebr. מַכְבֵּי, nomen com-
positum ex primis literis vocum ea-
rum, quas in vexillo suo expressas
Duces Judæorum habuerunt, desump-
tas ex Ex. 15, 11. מִן בְּמַכֵּי בְּחַיִּים
וְיִרְיָ, hoc est, Quis sicut tu inter
fortissimos DOMINE? Fullerg rectius à
מַכְבֵּי extinct. l. 2. c. 13.

ΜΑΚΡΟΣ, α, ὁ, longinquus, 2. D
um, Luc. 15, 13. eis χάραν μακρόν, in
longinquam regionem. item longus,
Matth. 23, 14. μακρόν πρὸς ὀρθρινήν,
longis uti precibus. q. d. longum orare.
μακρός est n. gen. pl. num. & ponitur
hic adverbialiter.

Μακρόν, Adv. longè, procul, emi-
nus. Marc. 12, 34. & μακρόν εἰς δόξιν
τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, non procul abes
à regno Dei.

Μακρόν, procul. Adv. Luc. 18, 13.

Adv. μακρόθεν, è longinquo, Luc.
16, 23.

Μακρόν, longè summovendo, 1.
Macc. 8, 23. σουφάτω καὶ ἐχθρὸς μα-
κροτέρῃ (3. sing. a. 1. opt. pass.) ἐπ'
αὐτῶν, enfis & inimicus longè summo-
veantur ab illis.

ΜΑΛΛΑ, valdè, multum, admo-
dum, vehementer, Adv. ab Hebræo
מְאֵד. redundat post particula
δὲ, 2. Macc. 10, 8. δύο πύργους ὀχυρούς
δὲ μάλα, duas turres firmas valde, 6.
32. εἰς μάλα φρούριοι, valdè munitum.
in comparativo gradū μάλλον magis,
Philem. 6, 9. μάλλον παρακαλῶ, potius
precor. πολλὰ μάλλον, multo magis,
Matth. 6, 30. πόσον μάλλον; Quanta
magis? Matth. 18, 13. μάλλον ἢ, ma-
gis quam; Joh. 3, 19. Act. 5, 29. vel
non sequente ἢ, 1. Cor. 14, 18. πλείον
ὑμῶν μάλλον γλώσσας λαλῶν, magis
quam vos omnes lingvis loquens. Red-
undat, Phil. 1, 13. sed non sine empha-
si, πολλὰ μάλλον κρείσσον, valde multo
melius. Sic Matth. 6, 26. μάλλον ἀγ-
ριῶσαι, magis præstatis. verbum enim
præsto per se vim habet comparativi.
Marc. 7, 36. μάλλον ἀεισδοῦντες ἐνέ-
χυροισιν magis divulgabant. μάλλον hic
redundat. Simile quid occurrit apud
Hirtium lib. de bello Africano
p. 397. exercitus ejus magis suspen-
sore animo commovebatur. μάλλον
pro μάλιστα maxime. 1. Cor. 14, 1.
μάλλον καὶ μάλλον, magis ac magis,
Phil. 1, 9. imò verò. Rom. 8, 34. μά-
λιστα, maxime, est superl. gradus. 1.
Tim. 4, 10. & c. 5, 8. 17.

† ΜΑΛΑΛΕΙΑ, ὁ, Malaleel,
Filius Cenanah, de quo Gen. 5, 12. Hebr.
מַחֲלַלֵּל Mahalaleel, hoc est, lau-
dans Deum. Componitur ex מַחֲלַל
Mehallél, laudans. Est benoni piel
à radice מַחֲלַל insanire. in-

piel **לָאֵד** laudare, & ex nomine **אֱלֹהִים** Deus. q̄uo nomine parentes filium admonere voluerunt de fine hominis, q̄bi est, ut Deum laudemus. Luc. 3, 37.

ΜΑΛΛΑΣΣΩ, sive μαλάττω. Fur. ξω. Præf. **μελάλαχα**. Præf. pass. **μαλάλαμαι**, mollio. Plut. **μαλάσσειν** πὲ ἤθη, emollire mores.

Μάλαγμα, ατ, π̄, malagma, q̄dod ad emolliendum adhibetur, Sap. B 16, 12.

Μαλακός, ὁ, mollis, e. Matth. 11, 8. **τί ἐλάλῃτε ἰδοὺ ἄνθρωπον ἐν μαλακοῖς ἱματίοις ἡμφιεσμένον** : Quid exiistis visuri? an hominem molibus vestibus amictum? ib. ἰδοὺ εἰ πὲ μαλακὰ φορῶντες, μαλακὰ, scilicet ἱματία, q̄vām vocem Lucas addit cap. 7, 25. ecce q̄b̄i gerunt mollia vestimenta. **μαλακός** q̄dodve ponitur pro libidinoso & impuro homine, per metaph. (1. Cor. 6, 9.) **ἀρε** corporeā ad animum hominis translata. Hinc est

Μαλακίζου, mollesco, effæminor, ἔγνωνior & remissior fio. Hinc q̄dodve est **μάλῃ**, ἡ, cera emollita **μάλῃ** (ait Galen.) ὁ κηρὸς, **μάλισα** ἢ ὁ **μαμαλαγμὶ**, hoc est, **μάλῃ** est cera, maxime verò emollita.

Μαλακία, αε, ἡ, langvor corporis, morbus, proprie, idem q̄dod **κλίμα**, αε, ἡ, pica, sive stomachi ignavia. D Matth. 4, 23. & c. 9, 35 & c. 10, 1.

† **ΜΑΛΧΟΣ**, α, ο, Malchus, nomen servi pontificis, cuius auriculam Petrus absciderat. Job. 18, 10. **Εἴθ** verò origine Hebraum **מַלְכָּא** rex, à radice **מַלַּךְ** regnavit, cui vocis cognata est Græca **μαλακός** mollis, q. d. regius.

ΜΑΜΜΗ, αε, ἡ, avia, 2. Tim. 1, 5. est vox puerulorum ad matrem, **αδιδάμνε**, sicut **ἄττω**, **πῶππο** ad pa-

trem aut avum. Svidas: **μαμμία** Ἀττικοὶ τὴν μητέρα, scilicet καλεῖσιν, **δὲ** & πὲ παιδία **μαμμὰν** τὸ φωνεῖν λέγουσιν, hoc est, **μαμμία**. Attici seu Athenienses vocant matrem, q̄vā puerulis **μαμμὰν** idem est, q̄dod edere. Scilicet q̄b̄oties lac maternum alimve expetunt cibum, dicunt **μαμμὰν** & hinc vocem hanc ortam esse, veri est similis m. m. Alii deducunt ab Hebr. **מָם** vide infra μήτηρ.

†† **ΜΑΜΟΝΑΣ** & **μαμωνάϊς**, ὁ, **mammona** g. m. vox origine Syriaca, ex Hebræo **מָם**, hoc est, firmus fuit, ad formam **מָם**, q̄dod est ab **מָם**, valet idem q̄dod Hebraum **מָם** substantia, q̄vā vox pro divitiis capitur. Prov. 3, 9. sicut q̄dodve Græca **διδίον** νοῖα. Luc. 16, 12 13. **ἀνὰ** serviunt **mammona**, sicut voluptariis belluones ventri, q̄vem esse Deum colunt. Phil. 3, 9. Alii lucrum versunt, alii opes, alii pecuniam, q̄vā versiones omnes eodem redeunt, ubi locum habet illud:

--- κατὰ κέρδη τοῦ ἀγῶνι

--- mala lucra æqualia damnis.

מָם à Lxx, vertitur **πλῦτος** Psal. 37, 16. Es. 16, 14. & c. 29, 5. 8. Dicitur **mammona** injustitiæ per Hebraismum, pro **mammona** injustus, q̄vā, ut dici solet, divites plerumq̄ve aut injusti sunt, aut injustorum heredes. Vel ut alii exponunt, Luc. 16, 9. **μαμωνάϊς** ἀδικίας (pro **ἀδικία**) hoc est, incertus, vanus, fallax, minime firmus, instabilis. **δικαίος** enim ex idiotismo Hebraico accipitur etiam pro vero, necessario, firmo. **מָם** Chaldaice, necesse fuit. Luc. 16, 11. **εἰ** ἐν τῇ ἀδικίᾳ **μαμωνάϊς** πιστὸς ὅτι ἐν ἀδικίᾳ, τὸ ἀληθινὸν τίς ἡμῶν πιστεύει? Si in

Si in fallaci mammona non fuisti fidelis, vera bona quibus credet vobis? Notetur hic antithesis. Genitivus $\mu\alpha\mu\omega\alpha$. Luc. 16, 9. Dativus $\mu\alpha\mu\omega\alpha$. Luc. 16, 13. Hi duo casus in N. Test. tantum leguntur. Matthaeus scribit per duplex μ , Lucas vero per simplex. Nominativus ejus potius videtur esse $\mu\alpha\mu\omega\alpha$ s, ad formam $\sigma\alpha\mu\omega\alpha$ s, quam $\mu\alpha\mu\omega\alpha$ s, ut alii scribunt: Et hic Suidam sequimur, qui vocem hanc ita exprimit, & pro interpretatione adjicit $\chi\epsilon\sigma\tau\iota\varsigma$, $\gamma\acute{\eta}\nu\eta$, $\kappa\lambda\acute{\upsilon}\tau\eta$, hoc est, aurum, terrenae divitiae, & subjicit $\eta\chi$ δ $\epsilon\mu$ $\tau\omega$ $\sigma\tau\omega\alpha$, $\alpha\lambda\lambda'$ δ $\pi\alpha\tau\epsilon\rho\iota\varsigma$, scilicet $\pi\alpha\tau\epsilon\rho\iota\varsigma$, $\eta\chi$ $\tau\omega$ $\tau\lambda\omega$ $\chi\epsilon\iota\mu\alpha$, hoc est, non haec divitiae sunt à Satana, sed superfluae & supra necessitatem, scilicet quas avarus sine fine & stultè sile, de quo verè Poëta:

Si plueret polus, & pontus si funderet aurum,

Esset avarorum tamen insatiata cupido.

Sed satis de hoc monstro.

† MANAH'N, δ , Manaen, nomen proprium viri $\alpha\lambda\lambda\iota\tau\omega$. Act. 13, 1. Fortè idem est quod מנחם Menachem. Latine scribitur Manahem, b. e. consolator, estque benoni pihel à radice מנח , & legitur ut nomen viri 1. Reg. 15, 14. ut verbum Thr. 1, 2. In Syriaca tamen N. T. versione est ܡܢܢܐܝܠ Manail, q. d. vas seu instrumentum Dei. compositum ex Syriaco ܡܢ il, hoc est, Deus. Hebraice el, & nomine מנחם vel מנחם quod idem est cum Hebr. מנחם Jud. 18. In Chaldaica versione ܡܢܝܩܪܒܝܢܝ instrumenta seu arma belli, hoc est, bellica. Tremell. annotat ad Act. 13, 1. 603,

A qui inter Judaeos מנחם vocentur, ab exteris, quibuscum commercia habent, nominari Manuel, cuius quidem rationem se fateri videntur.

† MANASSĒS, Manasses, filius primogenitus Josephi, Gen. 41, 51. מנאשסה Menaschse, benoni pihel, hoc est, faciens oblivisci. à radice מנש oblitus est. in pihel מנש fecit oblivisci. Notationum ipse Josephus reddit, ubi Gen. 41, 51. ait מנש quia Deus me fecit oblivisci omnem laborem meum. ubi מנש legitur pro מנש nempe patach pro chirek. Deinde filius Ezechiae regis sic dictus fuit 2. Reg. 21, 1. de quo Matth. 1, 10. Declinatio nominis hujus variat. in Gent. Μανασση , Apoc. 7, 6. $\text{ἐν φυλῇ Μανασσῆ$, extritu Manassa, in Accus. Μανασση , Matth. 1, 10. $\text{Ἐξελθὼς δὲ ἰσχυροῦς ὁ Μανασση}$. $\text{Μανασσης δὲ ἰσχυροῦς ὁ Ἀνῶν}$. Ezechias verò genuit Manassen, Manasses verò genuit Ammon.

MANΘΑΝΩ, disco, Fut. μανθήσω , discam, tanquam à μανθῶ , ab Hebr. $\text{מנח$ didicit, (dempta prima syllaba) Deut. 5, 2. praet. imper. μανθήτω , discet. 1. Tim. 2, 11. ἡ ἡσυχία μανθάντω , (3. sing. praes. act. imper.) mulier cum silentio discat, 1. Cor. 14, 31. $\text{ἡ ἡσυχία μανθάνωσι}$ (3. plur. praes. act. subj.) ut omnes discant. 2. Tim. 3, 7. $\text{πάντες μανθάνοντες}$, scilicet $\text{τὴν γνῶσιν αἰσίου καὶ σωτηρίας τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ}$, muliercula semper discantes & nunquam ad cognitionem veritatis pervenientes. Praet. perf. μανθήκα , didici, Job. 7, 15. $\text{πῶς ἔτῃ γεμάματα αἰδῶ καὶ μανθήκα}$; Quomodo hic li-

teras nobis, q̄bi nihil didicit, q̄bi syna-
gogas nostras non frequentavit. aor.

2. μαθηον, didici, q̄b̄d tempus omni-
um usitatissimum; in indic. & part.

significationem habet prateritam, in
reliquis modis presentem. Phil. 4, 11.

ἐγὼ δὲ μαθηον, cō oīs εἰμὶ ἀνδρὲς
ἐμοῦ, nam ego didici, in q̄b̄bus sum,

is ipsis esse contentus. Matth. 11, 29.

μαθήτε (2. plur. aor. 2. aet. imper.) ἐπὶ
ἐμῷ, discite à me vel ex me. 1. Cor. 4,

6. ἵνα μαθήτε, (2. plur. aor. 2. aet. imper.)
ut discatis non sapere super id, q̄b̄d

scriptum est. 1. Cor. 14, 35. εἰ δὲ μα-
θήτε (a. 2. aet. inf.) θέλουσιν ἐν οἴκῳ τοῦ

κυρίου ἀδελφοὶ ἐκμαρτυροῦσθαι, hoc est, si
q̄b̄d discere volunt, domi viros suos

interrogent. Job. 6, 45. ἀκούσας πατρὸς
ἐμοῦ καὶ μαθήτω, (part. a. 2. aet.) ἐπ-

χεται πρὸς με, hoc est, q̄bi audivisti à
patre & didicisti, venit ad me.

Μαθημα, τὸ, q̄b̄d q̄b̄s didicit,
aut discit, disciplina. unde est illud:

μαθημα μαθημα, nocumentum, docu-
mentum. κατ' ἐξοχὴν verò artes nu-

merandi & metiendi dicte sunt Ma-
thematica & μαθηματά, q̄b̄d in iis

singulare ingenti acumen, & industria
requiritur indefessa.

Μαθητής, ὁ, discipulus, Lut.
6, 40.

Συμμαθητής, ὁ, condiscipulus,
Job. 11, 16.

Μαθήτρια, αἰ, ἡ, discipula, Act.
9, 36.

Μαθητοῦ. Fut. ὁσιν. Pract. μαμα-
θητοῦκα. aor. 1. μαθητόσθαι. sum di-

scipules proprie. Nam verba in ὁσιν
per sum exponi solent, & sic regit

Dat. Matth. 27, 57. καὶ αὐτοὶ μαθη-
τοὶ τοῦ κυρίου, & ipse discipulus fue-

rat Jesu. item doceo, facio discipu-
los, ποιῶ μαθητάς, q̄b̄a phrasib. Job.

24, 1. legitur. Matth. 28, 29. μαθητοῦ.

οὐκ ἐπίσταται τὰ ἐξ ὁμήρου, docete omnes gen-
tes, hoc est, colligite mihi discipulos ex
omnibus gentibus.

Ἀμαθής, ὁ, indoctus, rudi-
dis, imperitus, rerum ignarus, 2. Pet.

3, 16.

Ἀμαθία, αἰ, ἡ, stultitia. Eurip.
τὰς ἡγεμόνας ἀμαθίας φέρει ἄλ-

αν, Regum stultitias ferre oportet.

Ευμαθής, ὁ, doctilis, ingeni-
osus.

Ευμάθεια, αἰ, ἡ, docilitas; acu-
men ingeni.

Ευμαθῶς, adv. ingeniosè. Sap.
13, 11.

Πολυμαθής, ὁ, q̄b̄d multa
didicisti, multiscius, eruditus, Proh.

Str.

Πολυμάθεια, ἡ, multarum rerum peritia.

Πολυμαθῶς, adv. eruditè.

Φιλομαθής, ὁ, discendi cu-
pidus.

Φιλομαθῶς, ὡ, discendi desiderio
teneor.

Φιλομάθεια, αἰ, ἡ, discendi cupi-
ditas.

Καταμαθῆναι, contemplor, consi-
dero, Matth. 6, 28. καταμαθῆναι (2.

plur. aor. 2. aet. imper.) κελίνα & ἀ-
ρχὴν, hoc est, considerate lilia cam-

pi.

MANI A'KHE, ὁ, torques, Dan.
5, 7, 31. peregrinum videtur. 3. Esd.

3, 6. καὶ μενίσκω περὶ τὸν τράχηλον
& torquem circa collum.

†† MANNA, τὸ ἀκλίτον, manna,
g. n. videtur ortum ex q̄b̄a sione Is-

raëlitarum, Ex. 16, 15. ubi de manna
caelestis delapsio, tanquam de re insu-

ta & admiratione digna, dicebant
ἡ ἡ man hu? hoc est, uti

LXX. interpretati sunt, ἡ ἐστὶ τῆς
ᾧ? Quid rei hoc est? Job. 6, 31. 49. 58.

Vel sic dicitur q. cibis preparatus, aut comparatus sine labore, uti appellatur Sap. 16, 20. ἱτοιμασθαι, paratus, a τὸν preparavit. Apoc. 2, 17. τὸν νικῶν δώσω αὐτῷ φάριν ἀπὸ τῆς μάτης κεκυυμμένης, ei, qbi vicerit, dabo, ut comedat ex manna occulto, hoc est, Spiritus S. primitias ei dabo, seu, ut clariis dicam, bonitatis divinæ gustum, paternum Dei favorem gustandum ei præbebo. ubi Spiritus Sanctus testatur spiritui nostro vos esse filios Dei, Rom. 8, 16. Vide supra ἀπερχέσθαι. Deut. 8, 16. ὁ ψαύσας τὴν γῆν ἐν τῇ ἐρήβῳ, qbi cibavit te manna. Dicitur etiam Græcè τὸ μάν, eodem sensu. Ex. 16, 31. ἐποίμασαν τὸ μάν, nominaverunt man.

ΜΑΝΤΙΣ, εως, ὁ, vates. in Vocat. μάν, παρὰ τὸ μάνω, ab insanendo. Insanire enim vates videntur.

Μαντολόμα, vaticinor, Act. 16, 16.

Χειρὸματις, εως, ὁ, ex manuum inspectione divinans.

ΜΑΡΑΓΔΟΣ, ε, ὁ, gemma, qv. & σμαράγδος appellatur, smaragdus, Apoc. 21, 19.

Σμαράγδινος, ε, ὁ, smaragdinus, a, um, Apoc. 4, 3.

ΜΑΡΑΪΝΩ. Fut. αἰῶ, marcescere facio. à Chald. מרנג merang xgrotare. μαράιωμα, marcesco, flacresco, elangvesco, contabesco, Jac. 1, 11.

Μαρασμός, ὁ, immodica corporis diminutio, tabes, marasmus senilis.

Ἀμαραντός, ὁ, ἡ, non marcescens. 1. Pet. 1, 4.

Ἀμαραντίτης, ε, ὁ, ἡ, non marcescens.

†† ΜΑΡΑΝ ΑΘΑ, 1. Cor. 16, 22.

A Syriacè ܡܪܝܢܐ Dominus noster venit. Nun finale in Map, est affixum 1. pers. ex pronomine ܡܢ. vox separata ܡܪ Dominus Chaldaicè ܡܪܝܢܐ idem qdod Hebraeum ܡܪܝܢܐ. Dan. 2, 47. ܡܪܝܢܐ est ipsa radix venit. Hebr. ܡܪ ex ܡܪ. quibus verbis nempe maran atha extremi anathematism formula indicatur, ubi extrema Christi condemnationi, in iudicio futura, peccator addicebatur. Suidas: μαρὰν ἀθὰ κατὰ τὴν ἰσχυρίαν φωνὴν λέγουσιν τῷ ὁ Κύριος ἔλθῃ, Maran atha secundum linguam Hebraeam dicitur, contra quam Dominus venit, hoc est, Dominus venit, prateritum ponitur pro futuro more prophetico, q. d. Dominus noster veniendo veniet, hoc est, tandem certissime veniet & ulescet. Conf. Jude v. 15. 16. ἰδοὺ ἔρχῃ Κύριος &c. ecce veniet Dominus.

††† ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ, ε, ὁ, scilicet λίθος lapis, λίθος λίμνος, lapis pretiosus. μαργαρίτης, ε, τὸ (μαρμαίρω, luceo) unio, gemma, margarita. Videtur Beemanno vox hac orta ex Indico nomine ܡܪܓܪܝܬܗ bargerith, ex ܡܪ purus, & ܪܓܪܝܬܗ gargerith, grana, baccæ. ܡܪ verò & ܪܓܪܝܬܗ sunt literæ unius organi, scilicet labii, & proinde διματίζομαι, hoc est, alia pro aliâ persæpe poni solet. Græca vox est generis masculini, margarita verò Latine generis f. Alia id genus exempla sunt permulta. ὁ γαυδών, αὐτός, ὁ. Latine ævum, gen. n. ὁ δόμος. Latine domus, g. f. ἡ κύλιξ, calix, gen. masc. ὁ σπόγγος, sponsia, gen. fem. ἡ κλιμαξ, climax. gen. m. ὁ δῶρ, ὁς, Doricè ὁ φῶρ, Latine, ferra, gen. f. ὁ χαρτης, ε, charta, g. f. ὁ σάλος, ε, salum, gen. n. ὁ οἶς, ovis, ἡ σ. g. f.

g. f. ο οἶνος, vinum, gen. n. λαγένας, z, o, lagéna. g. f. Ἑc. ἑκα ὀμν (i) à
 iuvinorum generibus desleclunt. Vox
 hac legitur Matth. 7, 6. 1. Tim. 3, 9.
 Apoc. 17, 4.

† ΜΑΡΘΑ, α, η, Martha. No-
men mulieris, quæ fuit soror Lazari
illius, quem Christus excitabit à mor-
tuis. Joh. 11, 1. &c. Videtur dici a
מרת amaritudo. 2. Sam. 2, 26.
מרת מרת marath nâphefeh, ama-
ra animo, hoc est, valde tristis. 1.
Sam. 1, 10. Vel derivatur à Syriaco
ܡܪ qvôd idem est cum Hebræo מר
magister, doctor. unde est in N. T.
1. Cor. 16, 22. μαγειρ, hoc est, magister
seu dominus noster. Et sic Martha
idem valetet qvôd magistra. Note-
tur enormis & anomala ejus declina-
tio. Genitivum enim format per u
pro μαρτης, Joh. 11, 1.

† MARI'A, ας, ἡ, Maria. Matth. C
1, 18. Marc. 16, 9. nomen beatæ Virgi-
nis, ἡ ἁγία καὶ ἀνταρτήν, Dei-
para & semper-virginis. Declinatur
ut φίλια, Hebraicè מִרְיָם Mirjam.
Græcè Μαριάμ, ἡ, & in hac termi-
natione est indeclinabile. ἡ μαριάμ
Luc. 2, 19. τῆς μαριάμ, τῇ μαριάμ,
Luc. 2, 5. τὴν μαριάμ, Luc. 2, 16. ὡ
μαριάμ, Luc. 1, 30. Radix ejus est
מָרָם amarus fuit. unde est מָרָם
amarus, מָרָה amara. Hinc Mara D
nomen proprium loci, ab amaris a-
gribus sic dicti. Ex. 15, 23. Nabomi de
se sic loquitur Ruth. 1, 20. Ne vocate me
(נֶחֱמִי) Nohomi, vocate me Maram
(מָרָה) eo quòd amaricabit, hoc est,
tristitia affecit omnipotens me valde.
Ergo Mara vel Maria significat ama-
ram, hoc est, valde tristem, per me-
taph. Sicut enim amara palato ac-
cidunt injucunda, ita animo maror.

A Affine Verbo מִתְּנָה mutare, q̄d mæ-
ror hominem mutare solet. Hinc
Simeon ad beatam Virginem dixit Luc.
2, 35. Q̄uin & tuam ipsius animam
trajiciet gladius, hoc est, mæror ma-
ximus, ubi videris filium hunc tuum
ab hostibus rapi ad supplicium. Ma-
ria plures in N. Test. memorantur.
Mater Domini nostri Matth. 1, 18.
Magdalena Luc. 8, 2. soror Marthæ
Job. 11, 5. Cleopæ uxor Luc. 24, 10.
B Job. 19, 26. Jacobi minoris mater
Matth. 27, 56. Marc. 15, 40. Johannis
Marci mater, Act. 12, 12. Maria, q̄d
salutatur à Paulo Rom. 16, 6.

† ΜΑΡΚΟΣ, ὁ, Marcus, *Ab.*
12, 12. Nomen proprium viri. Sic
Latine dictus, q̄vi natus fuit mense
Martia. Sed hoc viri Hebraei nomen
potius derivabero ab Hebraeo verbo
מָרַךְ marak, hoc est, potius, ierfus.
C Syriac. מַרְקוּס Marcus.

MAPMAIPΩ, ἀπὸ, resplendeas,
(ἀ παύω luceo, Hebr. מִרְיָן
visus) unde est παύμας, candidus,
εἰς

††† Μάρμαρον, ἡ, marmor, Apoc.
18, 12.

ΜΑΡΣΥΠΟΣ, μάρσιπτος, ὁ
μάρσιπτος, α, ὁ, ἰς.
Μαρσύπιον ὁ μάρσιπιον, ἰς. μάρ-
σιπιον, α, ὁ, marsupium, cymen-
q. μάρσις: σπύλη, *manis arcula*. Sir-
18, 33. *scribitur etiam cum dupli-*
ci x.

ΜΑΡΤΥΡ, &, ὁ, ἡ, (videtur ori-
ri à νεῦρο, dirimo, qvī testis sermo-
ne dirimit dubitantes, vel ab Hebr.
מִדְּבָר, locutus fuit.) testis, 2. Cor.
13, 1. ἰνὸς σὺν τῷ δύο μαρτύροις καὶ
τρίτοις (σὺν τῷ) πᾶν ἴπῃ, ex ore duo-
rum aut trium testium stabile erit
omne verbum. Hebraïsmus. hoc est, omne

omne negotium. 2. Cor. 1, 23. μαρτυροῦμαι ὅτι ἰδοὶ ἰπικαλῶμαι, testem Deum invoco. Ponitur etiam pro eo, qđi non tantum oris confessione, sed etiam sanguinis profusione veritatem celestem obsignat, Act. 22, 20. Gen. Ἐ μαρτυροῦμαι, Act. 22, 20. Dat. τῷ μαρτυρῶντι, Acc. τῷ μαρτυρῶντι, 2. Cor. 1, 23. Act. 1, 22. Voc. ὁ μαρτυρῶν. Nom. plur. οἱ μαρτυροῦντες, Act. 1, 8. Gen. τῶ μαρτυρῶντι, 2. Tim. 2, 2. Matth. 18, 16. Acc. τὰς μαρτυράς, Act. 6, 13. Voc. ὁ μαρτυρῶν. Nominativus ὁ μαρτυρ, & Dativus pl. μαρτυρῶν non leguntur, sed pro iis casibus est ὁ μαρτυρ, qđ idem significat, Rom. 1, 9. 1. Thess. 2, 5. Phil. 1, 8. Apoc. 1, 5. & τῶν μαρτύρων, testibus, Act. 10, 41. Heb. 10, 28. Apoc. 11, 3. Format etiam Accus. μαρτυρῶν. Plures casus ex μαρτυρ non leguntur.

Μαρτυροῦμαι, testor, testificor, testatum facio. Legitur tantum in presenti, construitur cum Dat. Gal. 5, 3. construitur verò etiam cum Accus. μαρτυροῦμαι τῷ ἰδοὶ, testor Deum, hoc est, Deum testem appello; qđam syntaxin Latini quoque imitantur.

Μαρτυρία, as, ἡ, testimonium, Job. 5, 32. & c. 19, 35. ἀληθινὴ αὐτῷ ἰσὺν ἡ μαρτυρία, verum ejus est testimonium. ἀληθὴς μαρτυρία, verum testimonium. Job. 8, 14. & c. 21, 24. Tit. 1, 13. καλὸν μαρτυρίαν ἔχειν, bonum testimonium vite antea habere, 1. D. Tim. 3, 7.

Μαρτυροῦμαι, s, τὸ, idem qđ μαρτυρία. Jac. 5, 3. εἰς μαρτυρίαν ὑμῶν ἴσται, in testimonium vobis erit. Hebraismus. 1. Cor. 1, 6. ὁ μαρτυροῦν τῷ Χριστῷ (Genit. objecti) testimonium de CHRISTO. 2. Cor. 1, 12. ὁ μαρτυροῦν τῷ συνειδήσει, testimonium conscientiae. Accipitur vulgò pro afflictione Martyrum, qđi sic κατ' ἐξουχίω dicuntur. Act. 22, 20. καὶ ὅτι ἐξέχευτο ὁ αἷ-

μα Σιπάρου, & μαρτυροῦς σου, καὶ αὐτοῦς ἡμῶν ἰφισηκός, & qđum effunderetur sanguis Stephani, martyris tui, ego quoque adstabam.

Ἀμαρτυροῦμαι, s, ὁ, ἡ, testimonii expers, Act. 14, 17. ὅτι ἀμαρτυροῦντες ἰαθεὶς ἀφῆκεν, Deus se non reliquit sine testimonio, scilicet sui erga nos amoris.

Μαρτυρία, ὡ, testor, Gal. 4, 15. μαρτυρῶ ὑμῖν, testatum enim vobis facio. Matth. 23, 31. μαρτυροῦντες ἑαυτοῖς, testamini adversus vosmetipsos. Act. 10, 43. πάντα πάντες οἱ ἀκούσαντες μαρτυροῦσιν, huic omnes propheta testimonium dant. imperf. ἱμαρτυροῦμαι, s, testabar. Job. 12, 17. ἱμαρτυροῦν ὁ ὄχλος, testabatur autem populus. Luc. 4, 22. ἱμαρτυροῦν (3. plur. imperf. act.) αὐτῷ, testabantur de eo. αὐτῷ pro αὐτῷ. Hebraismus. Vide Job. Pisc. in Jude v. 14. Fut. μαρτυρήσω, testabor, Job. 15, 26. ἐμεῖν, μαρτυρήσῃ με, ille testabitur de me. Praet. perf. μαμαρτυρήκα, testatus sum. Job. 1, 34. καὶ γὰρ ἰωακὰ καὶ μεμαρτυρήκα, & ego vidi & testatus sum. Job. 3, 26. ὅτι σὺ μεμαρτυρήκα, cui tu testimonium perhibuisti. Job. 5, 33. καὶ μεμαρτυρήκα τῇ ἀληθείᾳ, & testimonium dedit veritati. Job. 19, 35. ὁ ἰωακὰς μεμαρτυρήκα, qđi vidit, testatus est, aor. 1. ἱμαρτυροῦσαι, idem. Act. 15, 8. καὶ ὁ καρδιωγῶντος ἰδοὺς ἱμαρτυροῦσιν αὐτοῖς, & cordium scrutator Deus dedit iis testimonium. μαρτυροῦμαι, ἡμῶν, testimonium mihi perhibetur, testibus comprobator, testimonio confirmor.

(Sic ἀγκονίσσας, servitium mihi praestatur) Act. 22, 12. μαρτυροῦμαι ὑμῶν πάντων testimonio ornatus omnium. Rom. 3, 21. μαρτυροῦμαι ὑμῶν τῷ νόμῳ καὶ ἀποστόλων comprobata testimoniis Legis & prophetarum. imperf. pass. Act. 16, 2. ὅς ἐμαρτυρεῖτο ὑμῶν τῷ νόμῳ, &

Δύσας,

Αὐτοῖς, scilicet ὄντων, cui dabant testimonium, q̄bi Lystris erant. Præter. pass. μαρτυροῦμαι, testimonium sui consecutus. Heb. 11, 5. μαρτυροῦνται ὁπρὲς ἡμῶν τῷ θεῷ, testimonium obtinuerat, q̄dōd gratus fuerit Deo. aor. 1. pass. μαρτυρήσω. idem, Hebr. 11, 2. μαρτυρήσαντες οἱ ἁγιοὶ ἡμῶν, testimonio fuerunt ornati seniores, hoc e. majores nostri, Abrahamus, Isaacus, Jacobus, &c. ex quibus nos orti sumus. Part. act. μαρτυρίων, ὧν, testans, Joh. 8, 18. μαρτυροῦσθε, ὅτι, Joh. 4, 39. in neutro genere μαρτύριον, ὧν, 1. Joh. 5, 6. καὶ τὸ πνεῦμα ἰσχυρὸν μαρτυρεῖ, & Spiritus est, q̄bi testatur. Part. præf. pass. μαρτυροῦμαι, ὡς, Act. 26, 22. μαρτυροῦμαι, ὡς, 1. Tim. 5, 10.

Ἀνταρτυρία, ὡς, testimonium contrarium fero. 2. Mace. 7, 6.

Ἀπμαρτυρία, ὡς, testimonium defero, confessor. Cap. 12, 30.

Διαμαρτυροῦμαι, etiam atque etiam obtestor, valde testor. 1. Tim. 5, 21. Act. 18, 5. Διαμαρτυροῦμαι τοῖς Ἰουδαίοις, & Χριστῷ Ἰησοῦ, etiam atque etiam testificans Judæis, JESUM esse CHRISTUM. imperf. med. διαμαρτυροῦμαι, 8, 10. Act. 2, 40. λόγους πολλοὺς διαμαρτυροῦντες, sermonibus pluribus obtestabatur. Fut. med. Διαμαρτυροῦμαι, Jer. 6, 10. aor. 1. med. διαμαρτυροῦμαι, 10, 11. Act. 23, 11. ὡς διαμαρτυρῶ τὸ πνεῦμα, sicut etiam atque etiam testificatus es, q̄d ad me spectant. aor. 1. med. imperf. Διαμαρτυροῦμαι, ὡς, confestare, Hic. 19, 21. aor. 1. med. subj. Διαμαρτυροῦμαι, 7, 7. (coincidet cum præf. med. subj.) Luc. 16, 28. ὅπως ὁ Διαμαρτυροῦνται αὐτοῖς, ἵνα μὴ. κλ. ut obtestetur eos, ne, &c. aor. 1. med. inf. Διαμαρτυροῦμαι, Act. 20, 24. denuntiare. pass. aor. 1. med. Διαμαρτυροῦμαι, Act. 8, 25.

Præter. pass. Διαμαρτυροῦμαι, 1. Sam. 21, 2. condixi, à verbo Διαμαρτυροῦμαι.

Καταμαρτυρία, ὡς, testificor adversus aliquem cum Genit. idq̄dē vi præpositionis κατά. Matth. 27, 13. ποῦ σὺ καταμαρτυροῖς, q̄dā multa adversus te testificentur.

Πεγμαρτυρία, prænuntio, cum Accus. 1. Pet. 1, 11.

Συμμαρτυρία, ὡς, unā testor, testimonium reddo, Rom. 2, 15. συμμαρτυροῦντες (part. præf. act.) αὐτοῖς συνειδήσεως, attestante ipsā conscientiā. cum Dativo. Rom. 9, 1. συμμαρτυροῦντες μοι συνειδήσεως, attestante mihi simul conscientiā meā. Rom. 8, 16. καὶ τὸ πνεῦμα συμμαρτυρεῖ τὸ πνεῦμα ἡμῶν, & πνεῦμα τέκνα θεῶν, & Spiritus S. testatur spiritui nostro, nos esse filios Dei. Apoc. 22, 18. συμμαρτυροῦμαι τῷ πατρὶ ἀκούον, enimvero una testor cuius audienti, &c. ubi συμμαρτυροῦμαι legitur in formā media.

Ἐπιμαρτυρία, ὡς, testimonium tribuo cum Dat. augetur in medio. aor. 1. ἐπιμαρτυροῦμαι, testimonium tribui.

Συνεπιμαρτυρία, ὡς, testimonium præbeo, Heb. 2, 4. συνεμαρτυροῦμαι, prænuntio, cum Accusat. 1. Pet. 1, 11.

Ψευδομαρτυρία, ὡς, falsus testis, Matth. 26, 60. 1. Cor. 15, 15. ψευδομαρτυροῦντες, falsi testes.

Ψευδομαρτυρία, ὡς, falsum testimonium, Matth. 26, 59.

Ψευδομαρτυρία, ὡς, falsum testimonium dico. Matth. 19, 18. ὁ ψευδομαρτυροῦν, non dices falsum testimonium. Marc. 14, 56. πολλοὶ ἦ ψευδομαρτύροι, multi enim dicebant falsum testimonium. Verba, q̄d sunt ex nominibus composita, augentur à principio, ut ψευδομαρτυρία, in imperf.

ὅτι εἰς μάταιον, novit cogitationes sa-
pientum esse vanas. 1. Cor. 15, 17. μά-
ταια ἢ πίστις υἱῶν, vana est fides ve-
stra. 1. Pet. 1, 18. ματαία ἢ ἀσέβεια,
vana conversatio.

Ματαιότης, πτ, ὅ, vanitas. Rom.
8, 20. τῇ ᾗ ματαιότητι ἡ κτίσις ὑπε-
τάσσεται (Aor. 2. pass. indic.) ὑχ ἑκόντα,
vanitati enim creatura est subiecta,
non sua sponte.

Ματαιόμην, ἔμεν, vanus fio,
Rom. 1, 21. ὑπαταύθησαν, vani facti
sunt.

† MATΘΑΪΟΣ αἰ, ὁ, Matthae-
us, nomen Apostoli, qđi ante vocatio-
nem & conversionem fuit publicanus,
& mammona servavit, Matth. 9, 9.
qđi etiam Levi discipulus fuit, de qđo no-
mine vide suo loco. Fuit ergo bino-
minis. Est verò hoc nomen origine
Hebraum. Syriacè scribitur ܡܬܬܝ
Matthai, à radice ܡܬܬ dedit. Hinc
ܡܬܬܝ donum, qđasi datum dicas.
Dicitur ergo Matthaeus qđasi dona-
tus, à Deo datus.

† MATΘΑΝ, ὁ, Matthan, Matth.
1, 15. Nomen viri ἀκλιτῶν, ab Hebrao
ܡܬܬܝ, hoc est, donum. nomen g. m.
à radice ܡܬܬ dedit. Mem prima
litera est heemantica, h. e. indicat no-
men verbale.

† MATΘΑΤ, ὁ, Matthat, Luc.
3, 24. 29. Nomen viri ἀκλιτῶν, ab
Hebr. ܡܬܬܬܐ, hoc est, donum, à
radice ܡܬܬ. Dicitur Matthat pro
Manthat. Est enim radix ex dese-
ctibus & lamed nun. Mem est li-
tera heemantica.

† MATΘΙΑΣ, α, ὁ, Matthias.
Act. 1, 23, 26. nomen Apostoli, in lo-
cum Jude proditoris suffelli. Syriacè
ܡܬܬܝܐ Hebr. ܡܬܬܝܐ vox com-
posita ex nomine ܡܬܬ donum & ܬܝ

A Deus, g. d. donum Dei, idem qđe signi-
ficat, qđod Græcum Θεόδωρος. Syno-
nyma sunt, Theodorus, Nathanael,
Jonathan, Theodoræus, Theodosi-
us, Theodorus, Diodorus, (Thucyd.
lib. 3.) Diodorus, Dorotheus, Doro-
thea, &c. g. d. A Deo datus.

† MATTAΘΑ', ὁ, Nomen viri
ἀκλιτῶν, idem cum precedente. Luc.
3, 31.

† MATTAΘΙΑΣ, α, ὁ, Matta-
thias, nomen viri, ejusdem cum præ-
cedente originis & flexionis. Luc. 3,
25.

ΜΑΧΟΜΑΙ, pugno, 2. Tim. 2, 24.
δὲλον ἔστι Κυρίου ἡ δὲ μάχη, servum
(Domini non oportet pugnare, & δὲ
πλήκτω εἶναι, qđa voce utitur 1. Tim.
3, 3. & Tit. 1, 7. Fur. μαχόμεναι, item
μαχίσμεναι & μαχίσται, pugnabo.
P. μαχόμεναι à μαχόμεναι, præliatus
sum, pugnavi. Job. 6, 52. ἐμάχητο (3.
pl. imperf. att. indic.) ἡ πᾶσις ἀδικίας
οἱ Ἰουδαῖοι, pugnabant igitur Judæi
alii adversus alios, hoc est, discepta-
bant inter se.

Ἀπμάχομαι, depugno. 2. Mac-
12, 30. ἀπμάχητο (3. pl. imperf. ind.)
δὲ γένους, pugnabant robuste seu for-
titer.

Διαμάχομαι, depugno. Act. 23, 9.
διμάχητο, depugnabant. perf. pass.
Διμαχίσμεναι. Sir. 51, 19. ubi alii le-
gunt: Διαμαχίσται, qđod est à
Διαμαχίσται, depugno, decerto.
Μάχη, ns, ἡ, pugna. (affine He-
brao ܡܬܬܬܐ machâ, delebit.) 2.
Tim. 2, 23. εἰδὼς ὅτι ὁ νόμος μάχης
sciens illas gignere pugnas. Tit. 3, 9.
μάχας τοικίας ἐδείσαντο. (imp. med.
pres.) pugnas legales vitæ. Lites
jurgia, contentionis, Jac. 4, 11.

Ἀναμάχομαι, ὁ, ὁ, alienus à pugna,
1. Tim. 3, 3. Tit. 3, 2.
Θεομάχομαι, ὁ, ὁ, Deo repugnans,
Act. 5,

Αἴ. 5, 39. *μήποτε καὶ θεομάχοι ἀρεθῶ-
τι, ne etiam cum Deo pugnare compe-
riamini.*

Θεομαχίῳ, ὦ, Deo repugno, Αἴ. 23, 9. *μή θεομαχῶμεν, ne reluctemur Deo.*

Θηριμαχίῳ, ὦ, cum bestiis depugno, (ἀ θηριομάχῳ, ἡ, ὁ, qvī cum belluis pugnat.) Fut. ἡσ. αογ. 1. αἴ. θηριομαχῶσθαι, αἴ. 1. Cor. 15, 32.

Θυμομαχίῳ, ὦ, sum animo infenso, *construitur cum Dat. Αἴ. B 12, 20.*

Λογισμάχῳ, ἡ, ὁ, qvī contentionē verborum delectatur, argutator.

Λογισμαχία, αἰ, ἡ, verborum pugna, 1. Tim. 6, 4. *ἡσώων ἐπὶ λογισμαχίας, insaniens circa qvāstiones & pugnas de verbis.*

Λογισμαχίῳ, ὦ, de verbis pugnam moveo, 2. Tim. 2, 14. Fut. λογισμαχίσει. Præf. λογομαχικῶς.

Μονομαχίῳ, ὦ, singulari certamine pugnans.

Μονομαχία, αἰ, ἡ, singulare certamen, duellum.

Μονομαχίῳ, ὦ, singulari certamine decerno. Ex μόνῳ & μάχουαι.

Πεγμαχῳ, ἡ, ὁ, ἡ, propugnator, antesignanus.

Πεγμαχίῳ, ὦ, propugno, inter primos seu in prima acie pugno, f. ἡσ. αογ. 1. *πεγμαχῶσθαι, Sap. 18, 21.*

Πεγμαχῶν, ὧν, ὁ, propugnaculum, Tob. 13, 16.

Συμμαχῳ, ἡ, ὁ, ἡ, commilito, pugnae socius. φιλὸς καὶ συμμαχὸς ἀρ-
pellant Græci, qvōs Romani amicos & socios dixerunt, 1. Macc. 8, 20.

Συμμαχίῳ, ὦ, in bello sum socius, 1. Macc. 8, 25, 27. auxiliator. 2. Macc. 11, 13. *πάντα διωαίοντι Θεῷ συμμαχῶντι αὐτοῖς, omnipotente Deo auxiliante ipso.*

Συμμαχία, αἰ, ἡ, belli vel pugnae societas.

Συμμαχικός, ἡ, ὁ, socialis.

Συμμαχικόν, ἡ, τὸ, commilitium & copiae sociorum. *Omnia ἀ συμμαχοναί, simul pugno.*

Ἰππεμαχῳ, ἡ, ὁ, ἡ, propugnator, 2. Macc. 8, 30. item, Adjectiv.

Ἰππεμαχῳ, ἡ, ὁ, ἡ, Sap. 10, 20. *τὴν ὑπὸ ἱππεμαχῶν σὺ χειρὶ ἤνεσαν, propugnatricem manuum tuam laudaverunt.*

Ἰππεμαχίῳ, ὦ, propugno, 1. Macc. 16, 3.

Μάχαιρα, αἰ, ἡ, q. μάχην αἰρούσα, pugnam tollens, gladius, idem qvōd ξίφῳ, 2. τὸ, Job 18, 10. *πέτεσθαι μάχαιραν, Petrus habens gladium.*

Matth. 26, 52. *ἀπίσταναι τὴν μάχαιραν αὐτοῦ, strinxit gladium suum. Αἴ. 12, 2.*

ἀνέλε (αογ. 1. αἴ. indic.) ἰάκωβον μάχαιρῃ, interemit Jacobum gladio.

Αποκ. 13, 10. *εἰ πᾶς ὁ μάχαιρῃ δόκαπτεται, δὲ αὐτὸν ὁ μάχαιρῃ ἀποκτείνῃται, si qvīs gladio occiderit, oportet eum gladio occidi, hoc est, ἡ rursus gladio est occidendus. ὁ μάχαιρῃ,*

Hebraismus, pro μάχαιρῃ. Per qvem verò debet hoc fieri? Resp. per magistratum. Ergo in N. Test. habemus expressum mandatum de gerendo magistratu. conf. Matth. 26, 52. *πάντες οἱ λαβόντες μάχαιραν, ὁ μάχαιρῃ ἀποκτείνῃται, qvīcunqve acceperint gladium, gladio peribunt. Ergo ex mandato DEI Gen. 9, 6. qvōd hic repetitur, in populo DEI aliquis esse debet, qvī gladium stringat, & sit executor vindictæ divinae. conf. Rom. 13, 3, 4. hoc est, debet esse magistratus. Luc. 21, 14. *πισῶνται (f. i. med. 3. pl.) τὴν ὀπίσθον μάχαιραν, cadent ore gladii, h. e. acie gladii. Hebraismus. Job. 18, 11. βάλε (αογ. 2. αἴ. imp.) τὴν μάχαιραν σου ἐν τῷ ἡνέλω, recondi gladium tuum in va-**

in vaginam. Rom. 13, 4. τὸ μάχου-
ρον φορεῖν, gladium gestat.

MEΓΑΣ, magnus, ἡ μεγάλη, ma-
gna, τὸ μέγα, magnum. Matth. 5, 19.
ἐπὶ μέγας κληθήσεται, hic vocabitur
magnus. Matth. 7, 27. grandis, Heb.
11, 24. μωσῆς μέγας ὑπόμεινον, Moses
grandis factus. πῶτος μεγάλη, ruina
magna. Luc. 16, 26. χάσμα μέγα bia-
tus magnus. Genit. μεγάλη, Matth. 5,
35. πῶτος μεγάλη βασιλεία, civitas est
magni Regis, DEI, qv̄i est REX regum,
Luc. 17, 15. καὶ μεγάλη φωνή, altā vo-
ce. Dat. μεγάλη, Act. 26, 22. μεγάλη,
Job. 7, 37. ημεῖς τῇ μεγάλῃ, die ma-
ximē solenni. Accus. μέγαν, Matth.
27, 60. λίθον μέγαν, saxum magnum.
μεγάλῳ, Luc. 2, 10. μέγα, Luc. 22, 12.
Nom. pl. μεγάλοι, Luc. 21, 11. graves,
Apo. 19, 5. adulti. μεγάλα, Apo. 13,
16. τὸς μικροὺς καὶ τὸς μεγάλους, par-
vos & magnos, iung. und alt. μεγάλα,
Apo. 15, 3. μεγάλα καὶ θαυμαστά τοῦ
ἔργου σου, magna & mirabilia sunt opera
tua. Genit. μεγάλων, Job. 21, 11. Apo.
19, 18. ἡ Genit. pl. mutato v in o est
Adverb.

Μεγάλως, magnoperē.

Μεγάλωσι, Jon. pro μεγάλως, val-
dē, magnoperē, 3. Esd. 5.
Phil. 4, 10. Dat. μεγάλοις, Apo. 11,
18. Acc. μεγάλους. Apo. 13, 16. μεγάλοι,
Marc. 13, 2. μεγάλα, Matt. 24, 24. Apo.
13, 5. in comparativo gradu μέζων, o-
νος, ὁ ἡ, major, Matth. 11, 11. Rom. 9, 12.
ὁ μέζων δούλος τοῦ ἰσραήλ, major
serviet minori. Job. 13, 16. ὅτι ἐπὶ δού-
λῳ μέζων ἔστι κυρίου αὐτοῦ, non est ser-
vus major domino suo, 1. Job. 5, 9.
ἡ μαρτυρία τοῦ ἡμεῖς μέζων ἐστὶ, testimo-
nium Dei majus est. potentior, 1. Job.
3, 20. item ἡ μέζων, maxima, 1. Cor.
13, 13. enallage gradus, ubi compara-
tivus ponitur pro superlativo. Sic
Matth. 13, 32. μέζον τῶν λαχάνων,

A maximum olerum. Ejusdem enalla-
ges exempla lege Matth. 18, 1. 4. & c.
23, 11. Job. 10, 29. Sir. 1, 4. μέζον, οἰκί-
α, majus, Matth. 13, 32. in Genit. μέ-
ζοντος, per o. g. Hebr. 6, 13, & c. 9, 11.
in Accus. μέζονα, Job. 15, 13. Hebr. 11,
26. Jac. 4, 6. item pro μέζονα legitur
μέζω contracte Job. 5, 36. in n. g. μέ-
ζον, Jac. 3, 1. Voc. ὁ μέζων, in neut.
g. μέζον. Nom. pl. οἱ καὶ αἱ μέζοντες,
2. Pet. 2, 11. τὸ μέζονα, Job. 5, 20. &
μέζω contracte. Job. 1, 50. μέζω τῶ-
ν ἐφ' ἣ, majora istis videbis. ubi μέ-
ζω est Accus. plur. g. n. & c. in superla-
tivo gradu μέγιστος, ἡ, ον, maximus, u-
um, 2. Pet. 1, 4.

Μεγιστύνει, οἱ, proceres, plur. num.
tantum. Apoc. 6, 15. in Dat. μεγιστύν-
οντες, Marc. 6, 21. δέκνουν ἐπὶ τοῖς μεγιστύν-
ουσιν, convivium parabat proceribus stu-
dia. Dat. sing. legitur Sir. 4, 7. μεγα-
στύνει τὰ κεφάλαια τῆς κεφαλῆς σου, magna-
ti submitte caput tuum. Sic in plur.
num. οἱ μεγάλοι, magnates, Matth.
20, 25. Marc. 10, 42.

Μέζων, magis, Ad. Matth. 20, 31.
item pro μέζων, comparativo, legitur
etiam μέζετον. 3. Job. 6, 4. μέζον-
τιραν τῷ τῶν σου ἔχω χαρὰν, hoc est
majus istis gaudium non habeo.

Μεγαλεῖα, ὡν, τὰ, magnifica facta.
Luc. 1, 49. Act. 2, 11. Dicitur & in
sing.

Μεγαλεῖον, τὸ, magnificentum opus,
2. Macc. 3, 34. διάλεξε πῶσι τὸ μεγα-
λεῖον τοῦ Θεοῦ, annuntiato omnibus ma-
gnificum Dei opus. Derivatur ab adje-
ctivo

Μεγαλεῖος, εἰς, εἶος, magnificus, u-
um, 2. Macc. 7, 37. ἡμεῖς τὸ μεγα-
λεῖον αὐτοῦ κροῖτον, considera magnifi-
cum ejus robur.

Μεγαλειότης, ἡ, majestas, Luc.
9, 43. Act. 19, 27. 2. Pet. 1, 16.

Μεγαλύνω, produco, Matth. 23, 5.
item

καλλά-
Ε. &
οι
μεί-
9, 11.
ebr. 11,
legitur
g. αεί-
neut.
ζέοντες
20. &
ω τώ-
εβι μεί-
perla-
mus, 9
num.
εαπν
ζέοντες
βια μ-
αυγ-
αγα-
πία
20, 36
legitur
μεί-
oc εβι
εαπν
εβι
opus,
μεγα-
μα-
αδγε-
cus, 21
μεγα-
αγνισ-
Luc.
23, 5
εβι

item prædico, celebros. *Luc. 1, 46.*
Fut. μεγαλυνῶ. aor. 1. ἐμεγάλυνω,
magnum reddidi, *Luc. 1, 58.* præf.
pass. μεγαλυνώμαι, imperf. pass. ἐμε-
γαλυνόμην, prædicabar, *Act. 19, 17.*
aor. 1. pass. ἐμεγαλυνόμην, amplifica-
tus fui, 2. *Cor. 10, 15.* μεγαλυνώω, *αυγ,*
προμεγαλυνήσομαι. Enallage tempo-
ris. *Id. notus 7. Camerarii.* Fut. 1.
pass. μεγαλυνήσομαι, magnificabor,
Phil. 1, 20.
Μεγαλυνώω, ης, η, majestas, *Hebr. B*
13. & c. 8, 1. Judæ 8. 25.
Μεγαθός, ος, &, magnitudo,
Eph. 1, 19.
Ευμεγέθης, ος, η, ingens, pro-
cerus, *Bar. 3, 26.*
MEΘΥ, υς, &, vinum, sic dictum,
ὅτι μεθύουσιν, hoc est, μεθύοντες ποιοῦν,
remissos reddit, temetum, unde abste-
mius, q. d. absq̃ue temetō, ἀσόν.
Μέθω, ης, η, ebrietas, *Luc. 21, 34.*
Rom. 13, 13.
Μεθύω. Fut. ὕσω. ebrius sum, ine-
brio, (*Athenæus ex Aristotele ait*
μεθύειν pro μεθ' ἑ ὕσων dici, post sa-
crificia solebant convivari. vide 1. Cor.
10, 20. 21.) Apoc. 17, 6. Metaphor. inun-
do, Sir. 39, 22. ὡς κατακλυσμός ἐν-
εφ' ἡμῶν, sicut diluvium inebriavit
aridam. aor. 1. pass. ἐμεθύόμην, ine-
briatus sum, Apoc. 17, 2. largiter bibi,
sum benè potus, Job. 2, 10. ὅταν με-
θύωμαι, (aor. 1. pass. subj. 3. plur.)
postquam affatim biberunt. ubi ex u-
su lingvæ Hebrææ non temulentiam,
sed paulo hilariorē potationem si-
gnificat. q̃vando liberalius, intra mo-
destiæ tamen fines genio indulgetur.
Conf. Gen. 43, 34. ἔπιον καὶ ἐμεθύον-
των υἱῶν αὐτοῦ, biberunt & inebriati
sunt cum eo.
Μεθύσκω, ebrium reddo. μεθύσκο-
μαι, inebrior, vino obruor. *Legitur*
tantum in præsentī Luc. 12, 45. Eph.

A 5, 18. μὴ μεθύσκεσθε ὄινω, ὃ ὅτι ἐστὶν ἀ-
σώτῃα, ne inebriamini vino, in q̃vō est
luxus.
Μίθω, ος, η, ebriosus, *a-*
1. Cor. 5, 11. Attice etiam μεθύσις, η,
temulenta.
Ἀμέθω, ος, η, nomen gemmæ.
Apoc. 21, 20. Sic dicta est q̃vōd e-
brietati resistat. Plin. lib. 27. c. 9. & l.
14. c. 2.
MEIΔΑΪΩ, ὦ, seu μειδάω, ὦ, video,
B subrideo. fut. ἴσω. aor. 1. ἐμειδέσθαι,
perf. μεμειδέκα.
Ἀμειδής, ἴος, ος, η, risus expers;
tristis, terribilis.
Μειδᾶζέω vel μειδάω, ὦ, rideo
leniter; idem q̃vōd μειδάω, *Sir. 21, 20.*
f. αἶσω.
Μειδῶμα, vel μειδῶσμα, ατος, &, *B*
risus, idem q̃vōd
Μειδῶμα, lenis risus.
MEIΠΩ, seu potius μέωμαι, par-
C tior, divido. Præf. pass. ἐμάρμαι cum
spiritu aspero, pro μίμαρμαι, *Attice,*
unde est ἐμάρμεν, ης, η, fatum, fata-
lis necessitas. vocatur etiam πίεσις.
Μέωμαι, vide infra πίεσις. Præf. med. μέ-
ωμαι, & per metathesin ἑμωμαι, na-
ctus sum, idem q̃vōd ἔλαχον, ἔτυχον,
& construitur cum Genit.
Μορς, ος, η, pars, mors.
Μοίρα, αι, η, portio, fatum.
Ἀμοιρος, ος, η, parte carens. *Sap.*
D 2, 9.
Ἰσμοιρος, &
Ἰσμοιρος, ος, η, cui portio par &
æqualis cum cæteris datur. 2. *Macc.*
8, 30.
Ἰσμοιρία, ὦ, æqvam portionem
capio.
Ἰσμοιρία, αι, η, æqualis por-
tio.
Μεμύωσις, q̃verulus, q̃bi non
acquiescit in eo loco & vita, in q̃vā
Deus cum collocavit, *Judæ 8, 16.*
Mm
Μίρ, ος,

Μίρ, 20, 26, pars. δὲ μέρη, ex A parte, Rom. 15, 25. aliquatenus, Rom. 15, 15. ἐν μέρῳ quadanteenus, 1. Cor. 13, 9. 2. Cor. 2, 5. δὲ μέρῳ, qvadanteenus. 1. Cor. 12, 27. ἐν μέρῳ, particula- tim. 1. Pet. 4, 16. ἐν τῷ μέρῳ τῆς, hac in parte, 1. Cor. 11, 18. μίρ (accus. casus. subaudi κατὰ) π πρὸς, par- tim credo. ἀνὰ μέρῳ, vicissim, 1. Cor. 14, 27. ἔχει μίρ ἐν τῇ πρᾶγματι, pro μετέχει, participem esse alicujus rei. Apor. 20, 6. Job. 13, 8. οὐ ἔχεις μίρ μετ' ἐμῶ, nihil habebis mecum com- mune. Sic Luc. 12, 46. καὶ τὸ μίρ ἐμὸν μὲν τῷ ἀπίστῳ ἦν, partemque cum infidis ei statuet, seu assignabis: quos infidos Matth. 24, 51. vocat hypo- critas. In phrasi partem ponere, Sic. est Hebraismus. κατὰ μίρ singulativim Heb. 9, 5. Act. 23, 6. ἐν μίρ τῶν σαδδουκαίων, una secta Sadducaeo- rum. ibid. 9, 9. οἱ γραμματεῖς τῶν μέρῳ τῶν φαρισαίων, hoc est, scribe qui faciebant cum Phariseis, Act. 19, 27. π μέρῳ, scilicet ἡμῶν, quod nobis pec- culiare est, seu unde quaestus ad nos redire solet. ἐν μίρ, respectu. Col. 2, 16. ὃ ἐν μίρ ἰορτῆς, aut respectu festi, 1. Pet. 4, 16.

Μέρη η, τῶν ὧν, τὰ, partes, tractus, plagæ, regiones. Act. 20, 2. διελθὼν τὰ μέρη αὐτῶν, quum peragrasset illas re- giones. Eph. 4, 9. εἰς τὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς, in infimas terræ partes. Sæpe subintelligitur hoc plurale. Luc. 23, 33. Marc. 2, 2. ὡς μὴ ἐν χωρεῖν μὴδὲ τῇ (scilicet μέρῳ) τοῦ τῶν ἰσχυρῶν, ut non caperent eos neque loca, quæ cir- ca januam erant. Luc. 12, 69. καθήμενος ἐν δεξιῶν, scilicet μετῶν, sedens à dextris.

Μεγαλομερῆς, 10, 6, magnis con- stans partibus, magnificus, 3. Macc. 5. μὲν μεγαλομερῆς ἡ φανεία, cum ma- gnificæ apparitione, illustri magnifi- centiæ suæ declaratione.

Μεγαλομερῆς, 10, 6, magnificæ, lau- re, splendide, 2. Macc. 4, 22. alii μεγα- λομερῆς.

Πολυμερῆς, 10, 6, multis par- tibus constans.

Πολυμερῆς, 10, 6, multifariam, mul- tis vicibus. Hebr. 1, 1.

Τετραμερῆς, 10, 6, quadriparti- tus, neut. τετραμερῆς, 2. Macc. 8, 21.

Μερίς, 10, 6, pars, portio, Luc. 10, 42. τὸ ἀγαθὸν μέρος ἐξελίξασθαι (a. 1. med.) bonam partem elegit. com- munitio, 2. Cor. 6, 15. τίς μέρος πιστῶν ἀπίστῳ; Quæ communio fideli cum infideli?

Μερίσω, divido. Fut. μερίσω. Præ- ter. μερίσκει, pro qvo legitur aor. 1. act. ἐμέρισα, partitus sum, Rom. 12, 3. ἐ- κάσω, ὡς ὁ ἰσχυρὸς ἐμέρισε μέρος πιστῶν, prout cuique Deus partitus est seu di- stribuit mensuram fidei. Heb. 7, 2. ὃ δὲ καὶ τὸ δὸς πάντων ἰσχυρῶν, cui deci- mas ex omnibus partibus dedit. præ- pass. μερίσκει, divisor, diffideo. Est enim dissidium nihil aliud, quàm an- timorum divisio. Præter. pass. μερίσκει, divisus sum. 1. Cor. 12, 13. μερίσκει ὁ χριστός; Num divisus est Christus?

Paulū aliter accipitur 1. Cor. 7, 33. vel 34. μερίσκει ἡ γυνὴ καὶ ἡ παρθεῖς, discretæ sunt uxor et virgo, hoc est, magnum inter eas est discrimen, non eodim modo se habent. aor. 1. pass. ἐμέρισθαι, dissedi, Matth. 12, 26. εἰ ὁ σατανᾶς ἐφ' ἑαυτὴν ἐμέρισθαι, si Sata- nas secum ipso vel adversus seipsum dissidet. Ergo μερίσκει ἐφ' ἑαυτὴν, est secum ipso dissidere. ibid. 9, 25. με- ρίσκει καὶ αὐτὸς καὶ ἑαυτὸς, idem.

πῶς πάλιν μερίσκει καὶ ἑαυτὸς, idem. ὅς ἐστιν ἐφ' ἑαυτὴν, omnis civitas dissidet adversus seipsum, non stabit. a. 1. med. ἐμέρισθαι, ω, ατο, divisi, partitus sum. Luc. 12, 13. διδόνεως, εἴτε τῷ ἀ- δελφῷ μου, μερίσκει (aor. 1. med. inf.)

μετ' ἐμῆ κληρονομίας, Magister, dic fratri meo, ut partiatur mecum hereditatem.

Μερισμός, ὁ, distributio, Heb. 2, 4. divisio, Heb. 4, 12.

Μεριστής, ὁ, partitor, Luc. 12, 14.

Ἀπμερίζω, attribuo, 2. Mac. 12, 27.

Διαμερίζω, parior, Marc. 15, 24. διαμερίζον (3. plur. imperf. act. indic.) πᾶσι ἰσάτια αὐτοῦ, partiti sunt vestimenta ejus, (non dividerunt, seu B diffecerunt) Act. 2, 45. διαμερίζον αὐτῷ πᾶσι, dividebant seu distribuebant ea inter omnes. aor. 1. act. διαμέρισται, ei, 2. aor. 1. act. imper. Διαμέρισται, αὐτῷ. Luc. 22, 17. Διαμερίζονται (2. plur. aor. 1. act. imper.) ἑαυτοῖς τὸ ποτήριον, distribuit inter vos poculum, hoc est, alter alteri porrigat. Διαμερίζομαι, idem, Matth. 27, 35. Διαμερίζοντες (aor. 1. med.) dividerunt. Dissideo, Luc. 11, 17. βασιλεία ἐφ' ἑαυτῷ Διαμεριζέσθαι (aor. 1. pass. part.) regnum adversus se dissidens. Luc. 12, 53. Διαμεριζήσῃ (fut. 1. pass. indic.) πᾶς ἐφ' ἑσέ, dissidebit pater adversus filium. ibid. v. 52. ἔσθ' ὅτι ἐν νῦν πᾶς ἐφ' ἑσέ ἐν Διαμεριζομένοις (part. prat. pass.) erunt enim ex hoc tempore quingde in una domo dissidentes.

Διαμερισμός, ὁ, dissidium, Luc. 12, 51.

Συμμερίζομαι, unā partem capio, 1. Cor. 9, 13. cum Dativ. τῆς ἑσπέρης συμμερίζοι, altaris partem una capiunt, sic gentes des Altaris mlt. A συμμερίζω est

Συμμερίσας, ας, ἡ, collegium, tribus, qba voce Demosthenes utitur.

Συμμερίσας, ας, ὁ, collega.

ΜΕΛΑΣ, αἰα, αῦ, niger, a, um, (ex ω) non ἔστι λέω video. Nigredo

imitatur tenebras) Apoc. 6, 5. ἵππῳ μέλαις, equus niger, ibid. v. 12. καὶ ὁ ἵππος ἐξ ὄνου μέλαις, ὁ sol factus est niger. Genit. μέλαις, μελαίνης. Matth. 5, 36. ἔδωκα μίαν τρίχα λευκὴν ἢ μέλαιαν πείσσαι, non potes unum capillum album aut nigrum facere.

Μέλαις, αἰα, ὁ, subst. atramentum, 2. Cor. 3, 3. ἵψογραμμένη ἡ μέλαις, ἀλλὰ πνεύματι ἡμῶν ζωῶν, scripta non atramento, sed Spiritu Dei viventis. 2. Job. 12. Δὲ χάρις καὶ μέλαις, cbaritas ἔστ' atramento. 3. Job. 6, 13. ἡ γῆ Δὲ μέλαις καὶ καλῶς σοι γράψω, nolo atramento ἔσ' calamo tibi scribere.

Μελανία, ας, ἡ, nigredo; it. vultus terreus, Sir. 19, 20. συγκεχυμένης μελανίας, qbi incurvatus terreus vultus incidit; aut qbi pullo habitu qbandam probitalis ἔστ' sanctimonie opinionem affeclat. Conf. Matth. 6, 16.

Μελανέω, ὦ, nigrum reddo, Ep. Jer. 21. μελανοποιήσας δὸς τῷ καρπῷ, nigri facti a fumo. Idem qdod

Μελαίνω, nigrum facio, infusco.

† ΜΕΛΕΑ, ὁ, Melea, nomen proprium viri ἀκλιν, seu potius μελας, ὁ μελας Luc. 3, 31. vulgata versio Melcha. Sed derivatur à radice מלח malé, plenus fuit.

D implevit. à qba voce est Græcum μέλας, valde. Melea ergo, q. d. plenus, abundans.

ΜΕΛΕΙ, curæ est. μέλῃ μοι, curo. μέλῃ σοι, curas. Fut. μελήσῃ. Prat. μεμήληκα, ἔστ' per syncop. μεμήληκα apud poetas, part. μεμηλώς, cuius cura geritur, item qvi curat. il. 2. μέγα πλεῖστο μεμηλώς, nimis opes curans: inbians opibus. Matth. 22, 16. ἡ μέλῃ σοι φῶς ἀδελφῶν, Mm 2

cu cu

tu curas nullum sive neminem. *Marc.* A 4, 38. ἢ μὴ σοι, ὅτι ἀπολλύμεθα; non est tibi cura, quod perimus, hoc est, nil moraris interitum nostrum? *Joh.* 12, 6. ὅτι τῶν πτωχῶν ἔμελεν (3. pers. sing. imperf. act.) pauperes curaret. Construitur etiam sine praepositione cum solo Genit. 1. *Cor.* 9, 9. μὴ τῶ βοῶν μὴδὲ τῷ θεῷ; num Deo boves cura sunt? *Act.* 18, 17. καὶ ἔδεν τῶν τῷ Γαβριὴν ἔμελεν, (3. sing. imperf.) neque quicquam eorum Galioni cura erat. 1. *Cor.* 7, 21. δούλου καλῆς; μή σοι μελέτω, servus vocatus es? ne sit tibi cura. μελέτω hic est 3. sing. pres. imper. act.

Μελέτω, καὶ ἡ, meditatio.

Μελετώω, ὦ, meditor, 1. *Tim.* 4, 15. ταῦτα μελέτω, (2. sing. pres. act. imper.) hac meditare. *Marc.* 13, 11. μηδὲ μελετᾶτε, neque meditamini. Fut. μελετήσω. aor. 1. ἐμελέτησα, *Act.* 4, 25. λαοὶ ἐμελέτησαν κατὰ, populi meditati sunt vana.

Ἐμελεσάω, ὦ, meditor, exerceo. 2. *Macc.* 15, 12. ἐν παιδὸς ἐμμελετηκότα πρὸς τῆς ἀρετῆς, quia a puero exercuerat ea quae sunt virtutis.

Ἐμελεσάω, ὦ, meditor.

Ἐμελετήμα, ατ, ὦ, meditatio; it. quod arte & ingenio efficitur. *Sap.* 13, 10. ἀργυρὸν τέχνης ἐμμελετήμα, argentum singulari arte fabrefactum.

Προμελεσάω, ὦ, praemeditor, *Luc.* 21, 14. μὴ προμελετᾶν ἐπιλογηθῶμαι, non praemeditari defensionem. Dicitur etiam μέλομαι, curō, cum Genit. μέλεται ponitur etiam pro μὴδ. Fut. μελήσω.

Ἐπιμελής, ἰ, ὦ, diligens, gnāvus, impiger, sollicitus.

Ἐπιμελής, sollicitē, accuratē, *Luc.* 25, 8.

Ἐπιμέλεια, αἰ, ἡ, cura, *Act.* 27, 3.

Ἐπιμελείας τυχεῖν, curari.

Ἐπιμελίσκειν, ἔμεν, curam ago, verbum med. cum Genit. *Luc.* 10, 34. καὶ ἐπιμελήθη (aor. 1. pass.) αὐτῶν, & curam egit. *ibid.* 8, 35. ἐπιμελήθη (imper. aor. 1. pass.) αὐτῶν, curam ipsius gere.

Μεταμέλομαι, poenitet me, 2. *Cor.* 7, 8. imperfectum, *ibid.* μεταμέλω, poenitebat me, aor. 1. pass. μεταμέλησω, poenituit me. *Matth.* 27, 3.

B In bonam partem accipitur *Matth.* 21, 29. ὕστερον ἢ μεταμεληθεὶς (part. a. 1. pass.) ἀπὸ τῆς, ubi μεταμεληθεὶς idem est quod μετανοήσας. Fut. 1. pass. μεταμεληθήσμαι, poenitebit me, *Heb.* 7, 21. ὡμοσεν Κύριος, καὶ ἡ μεταμεληθήσεται, juravit Dominus, & non poenitebit eum.

Μεταμέλεια, αἰ, ἡ, poenitentia.

Ἀμεταμέλητος, ὁ, ἡ, cuius nos non poenitet, *Rom.* 11, 29. 2. *Cor.* 7, 10.

Μεταμέλω, α, ὦ, poenitentia; 3. *Macc.* 2. ἑδαιμῶς εἰς μετάνειαν ἀλγὺν ἐπιτηδεύεις, nequaquam in poenitentiam venit castigatus.

Ἀμελής, ἰ, ὦ, ὁ καὶ ἡ καὶ τὸ ἀμελής, negligens.

Ἀμέλεια, αἰ, ἡ, incuria.

Ἀμελέω, ὦ, negligo. cum Genit. 1. *Tim.* 4, 14. μὴ ἀμελεῖς τὸ ἐν σοὶ χαρίσμα, ne negligito donum, quod in te est. Fut. ἀμελήσω. 2. *Pet.* 1, 12. διὰ τοῦ ἀμελήσω ὑμᾶς ἀεὶ ἀπομνησκόντες, quare non intermittam vos semper commemorare de hisce.

Hic ὑμᾶς non regitur ab ἀμελήσω, sed ab ἀπομνησκόντες. Et cum ἀμελήσω idem quod ἡ ἀώστεμα, aor. 1. ἡμέλησα, despexi. *Heb.* 8, 9. καὶ γὰρ ἡμέλησα αὐτῶν, & ego despexi eos. *Fr. Jun.* neglexi ipsos. *Matth.* 22, 5. οἱ ἀμελήσαντες (part. aor. 1. act.) ἀπὸ τῆς, illi vero hac non curantes, abierunt.

MEAD

ΜΕΛΙ, το, τὸ, (ἀ γλυ-
καίνου, dulcefcere, conf. Pſ. 119, 163.)
mel, Matth. 3, 4. μέλι ἄρτων, mel
ſylveſtre. Apoc. 10, 9. ἔφα γλυκὺ, ὡς
μέλι, erit dulce, ſcilicet illud volumen,
tanquam mel. Pind. κέρει δ' ἔχεται
τὸ μέλι, etiam mellis nos capit ſatie-
tas.

Μελίττα vel μέλισσα, ης, ἡ, a-
pis.

Μελισσι, ος, ὁ, apiarius, Luc.
24, 42.

† ΜΕΛΙΤΗ, ης, ἡ, Méliſa, Aḡ.
38, 1. nomen inſule inter Epirum &
Italiam ſita verſus Siciliam, in mari
mediterraneo, origine Græcum. μέλι,
ιτ, τὸ, mel, q. d. melliflua, μελιτήν.
hinc μελίτη.

ΜΕΛΛΩ, futurus ſum. Matth.
2, 13. μέλλει ζῆτειν, q̄ſiturus eſt. ib.
c. 17, 22. μέλλει εἰς χεῖρας, tradendus eſt ſi-
lius hominis in manus Eſc. Aliq̄ban-
do redundat, Aḡ. 23, 30. & c. 27, 10.
μέλλει ἵστασθαι. Imperf. ἐμελλεν, futurus
erat. Luc. 10, 1. ἐμελλαν ὥς ἐρχεσθαι,
ipſe venturus erat. pro ἐμελλον dicitur
etiam Atticè ἐμελλον, Luc. 7, 2. Job. 4,
47. & c. 18, 32. Fut. μελλήσω, Matth.
24, 6. μελλήσεται ἡ ἀκρόν πελίκης, fu-
turum autem eſt, ut audiat bellum.
μέλλω etiam ſignificat cunctor, Aḡ. 22,
16. καὶ νῦν τί μελλῶ; & nunc q̄uid
cunctaris? incipio, Aḡ. 27, 2. μέλλω.
πες πλεῖν incipientes navigare. Alii
navigaturi: ubi potius animi voluntas,
q̄bām tempus innuitur. εἰς τὸ μέλλον,
in poſterum, ſeu in futurum, 1. Tim.
6, 10. Rom. 8, 38. ἕτι ζωῶμεν, ἕτι
μέλλομεν, neq̄be præſentia, neq̄be futu-
ra. Ζωὴ (1. Tim. 4, 8.) δόξα (Rom. 8,
18.) πόλις (Hebr. 6, 13.) ὄργη (Luc. 3,
7.) μέλλωμεν, Eſc. vita, gloria, civitas,
ira futura.

ΜΕΛΛΟΣ, ος, τὸ, membrum, ab

A Hebr. מַל mal, ſecare, Jac. 3, 5.
γλώσσα μικρὸν μίλον ἐστὶ, lingua par-
vum membrum eſt. 1. Cor. 6, 15. ὅτι
οἶδατε, ὅτι τὰ σωματὰ ὑμῶν μέλη
(nom. plur.) Χριστοῦ ἐσιν; Anneſcitis,
corpora veſtra eſſe membra Chriſti?
Matth. 5, 29 δὲ πάλιν (aor. 2 med. ſubj.)
ἐν τῷ μελὶ (gen. plur.) σου, percat u-
num ex membris tuis. Rom 7, 5. 23.
ἐν τοῖς μέλεσιν (dat. plur.) μου, in mem-
bris meis. 1. Cor. 12, 18. ὁ θεὸς ἔθετο (3.
B ſing. aor. 2. med. indic.) τὰ μέλη (Ac-
cuſ. plur.) Deus conſtituit membra,
ſuo ſingula loco. carmen aptis mem-
bris ſeu pedibus conſtans (Aḡ. 32, 7.
dictio) Sir. 32, 7.

Μελωδός, ὁ, ὁ, q̄vis rhythmos ca-
nit.

Μελωδία, canticum.

Μελίζω. Fut. ſω. membratim con-
cido. aor. 1. act. ἐμέλιον Jud. 20, 6.
C item modulator.

Ευμελής, ὁ, ὁ, ἡ, canorus, ſva-
viſonus. Sap. 17, 19.

Ευμέλεια, αἰ, ἡ, apta modula-
tio.

Πλημμελής, ὁ, ὁ, ἡ, incon-
cinnus, abſonus, contra normam
modulationis. ex πολλῷ & μέλῳ, q.
d. ſine modulatione, ſine harmonia,
ubi eſt confuſio & κακοφωνία.

Πλημμελέω, ὦ, pecco, transgredi-
or, LXX. interpretibus eſt admodum
tritum. πλημμελεῖν εἰς πᾶν, pec-
care in aliquem, augetur à princi-
pio.

Πλημμέλεια, αἰ, ἡ, peccatum ex i-
gnorantia, incuria, aut oblivione
admiſſum. Lev. 7, 7. 37. vel delictum,
hoc eſt, peccatum omiſſionis. Meta-
phora deſumpta à Muſicis.

Πλημμέλημα, ατ, τὸ, peccatum,
delictum.

Πλημμέλεια, αἰς, ἡ, iniquitas,
deli-

Habito, *Act.* 28, 16. pro ἀνδρῶ ex-
specto, *Act.* 20, 5. cum *Acc.* pro ἀν-
δρῶ *Act.* 20, 23. λέγων ἐπὶ δεσμῶ με
καὶ θλίψεως ῥυτίσιν, dicens vincula &
afflictiones me manere. duro, 2. *Cor.* 9,
9. 2. *Tim.* 3, 14. σὺ δὲ ῥῆς (imper.
præf.) ἐν οἷς ἔμαθες, at tu maneto in
his, quæ didicisti. ἐν οἷς, pro ἐν τέτοις,
eis. Hellenismus. diversor, *Luc.* 10,
7. *Act.* 20, 15. vivo, superfluum, 1. *Cor.*
15, 6. ἐξ ὧν οἱ πᾶντες μένουσιν ἕως ἄρτι,
ex quibus plerique vivunt (sen super-
sunt) usque adhuc, manent scilicet in
vita. Eodem sensu accipitur *Joh.*
21, 22. *Act.* 20, 23. θλίψεις με μένουσι,
afflictiones me manent. Latinismus,
b. e. mihi eventurae sunt. *Rom.* 9, 11.
ἢ καὶ ἐπὶ πολλοῦ & ἢ πᾶσι τοῖς
μὴν (3. sing. præf. act. subj.) ut pro-
positum Dei, quod pertinet ad electio-
nem, maneret. *Luc.* 10, 7. ὑμεῖς (2.
pl. præf. act. imper.) manete, hoc est,
hospitum vobis deligite, quod alia
voce Græci dicerent κατελθετε. *Hebr.*
11, 17. Infinit. ῥῆναι, manere, scilicet in
visis. *Joh.* 21, 22. *Conf.* 1. *Cor.* 15, 6.
part. ῥῶναι, manens, 2. *Joh.* 8, 9.
ῥῶναι, *Heb.* 13, 14. ἢ ἵχθυος ὅδε
ῥῶναι πόλιν, non enim habemus hic
stabilem civitatem. in g. n. μέναι, ma-
nens, *Joh.* 1, 33. *Act.* 5, 4. ὅχι μέναι
ἐν ῥῆναι; nonne dum manebat, ma-
nebat tibi? Imperf. ῥῶναι, manebam,
Joh. 1, 32. expectabam. *Act.* 20, 5.
ῥῶναι (pro ἀνδρῶν) ἡμεῖς, exspe-
ctabant nos. Fut. ῥῶναι, manebo, *Phil.*
2, 25. Præf. act. μέναι, mansi, quod
legitur in Ἀποκάλυψι, *Luc.* 22, 28. aor. 1.
act. ἔμενα, mansi, *Matth.* 11, 23. in-
imper. μέναι. *Matth.* 26, 38. μέναι,
manete. in subj. μέναι, ἡ, maneam,
Joh. 15, 4. 1. *Tim.* 2, 15. ἐάν μενῶσι pro
μείναι, si manserint scilicet mulier. *Syne-*
sis. Non enim ibi sermo est de indi-
viduo, sed de sexu muliebri, cui recte,

A quoad sensum, respondet pluralis nu-
merus. aor. 1. act. inf. μέναι, mane-
re, *Act.* 9, 43. & c. 18, 20. ἐπὶ πλείονος
χρόνου μέναι, diutius manere. dura-
re. *Apoc.* 17, 10. part. aor. 1. act. μέ-
ναι, αὐτοῦ, manens, *Act.* 20, 15. καὶ
μείναι, & quæ diversari fuisset
mus. aor. 2. act. ἔμενον. *Act.* 20, 5.
Præf. med. μένονα, unde est no-
men.

Μονή, ἡ, habitatio, *Joh.* 14, 2.
Μονὴ παρ' αὐτῶν πενήσσοι, apud eum
habitabimus.

Μόνιμος, ὁ, ἡ, stabilis.
Μέναι, idem quod ῥῶναι, id. e. μέ-
νονα, cum *Acc.* sustinemus hostem
irruentem.

Ἀναμέναι, expecto, cum *Act.* 1.
Thess. 1, 10.

Διαιμέναι, permaneo, *Luc.* 1, 22.
καὶ διέμενε καὶ τότε, & permansit mu-
tus, scilicet ad tempus, ibidem c. 22, 28.
C. ὅτε δὲ ἔσται οἱ Ἀποκάλυψις (part.
præf. act. nom. plur.) μετ' ἡμῶν ἐν τοῖς
πειρασμοῖς, vos autem ita estis, quæ
permansistis mecum in tentationi-
bus meis.

Ἐμμέναι, permaneo, construitur
cum *Dat.* sine prepositione ἐν, *Act.* 14,
22, & cum prepositione ἐν *Gal.* 3, 10.
Heb. 8, 9. ὅτε ἐμμέναι (3. plur. aor.
1. act.) ἐν τῇ Ἀσκήσει, illi non
persisterunt in isto meo pacto. ἐμμέ-
ναι, persevero, persisto, permaneo,
Fut. ἐμμέναι. *Rom.* 6, 1. ἐμμέναι τῇ
ἁμαρτίᾳ, permanebimus in peccato?
aor. 1. act. ἐμμέναι, αὐτοῦ, c. *Act.* 12, 16.
ἐ δὲ πᾶς ἐμμέναι κρῖον, Petrus ve-
rò pergebat pulsare. aor. 2. act. ἐμ-
μέναι. *Joh.* 8, 7. ὡς ἐμμέναι ἐρωτῶντες
αὐτὸν, cum perseverarent interrogare
eum. Verba cessandi & perseve-
randi construi solent cum participio.

Καταμέναι, commoror, *Act.* 1, 13.
Παρεμέναι, permaneo, *Jac.* 1, 25.
Ad 4
1. *Cor.*

1. Cor. 16, 6. *αὐτὸς ὑμᾶς δὲ τυχεὶν παρὰ ὑμῶν, apud vos fortē permansibo.*

Συμπαρμένω, simul permaneo, cum Dat. Phil. 1, 25.

Περμένω, cum Accus. exspecto, Aët. 1, 4.

Περισμένω, permaneo, cum Dat. Marc. 8, 2. ἡμέρας τέττις περιμένεσθε μοι, tres dies permanent apud me. 1. Tim. 5, 5. περιμένετε ταῖς δεήσεσι, permanent in precationibus.

Υπμένω, cum Accus. tolero, 1. Cor. 13, 7. πάντα ὑπομένετε, omnia tolerat charitas, multas injurias deborat. Sustineo. Heb. 12, 7. εἰς παιδείαν ὑπομένετε, si disciplinam sustinetis. Vel uno verbo, si castigamini. Sensus est, si castigamini, Deus vobiscum tanquam cum filiis agit. Sine casu persevero. 2. Tim. 2, 12. patior. Rom. 12, 12. τῇ θλίψει ὑπομένετε, in afflictione patientes. Fui ὑπομνήσας, fufferam. 1. Pet. 2, 20. Πρατ. act. ὑπομνήσας, ac, e. part. praet. act. ὑπομνήσας, εἶπε, Heb. 12, 3. a. 1. act. ὑπέμεινα, toleravi, Heb. 12, 2. ὑπέμεινα σταυρὸν, tolerabit crucem. Hebr. 10, 32. πολλὰ ἀθλήσιν ὑπέμεινότε (2. plur. aor. 1. act. indic.) ingens certamen sustinistis. Remansi, Luc. 2, 43. Exspecto, Ps. 27. ὑπομένον (2. sing. aor. 1. act. imper.) ὅτι Κύριον, expecta DOMINUM. Ps. 40, 2. ὑπομένοντες, expectando expectavi. Hebraismus, hoc est, indefinenter expectavi. Πρατ. med. ὑπομένοντες, unde est

Υπομονή, ἡ, ἡ, tolerantia. Rom. 15, 5. Luc. 8, 15. ἐν ὑπομονῇ, pro diuturnitate per patientiam. Hebrais. Luc. 21, 19. ἐν ὑπομονῇ, ubi ἐκ ex Hebraismo redundat. Rom. 8, 25. δι' ὑπομονῆς, constanter, patiens exspe-

ctatio, 2. Thess. 3, 5. εἰς τὴν ὑπομονὴν ἔχουσιν, ad patientem expectationem, quā scil. expectatis Christum reditum ad judicandum vivos & mortuos. passivē ergo hic accipitur pro expectatione, quā Christus a nobis expectatur. 1. Thess. 1, 3. τῆς ὑπομονῆς τῆς ἐλπίδος, spem tolerantem. Est Hypallage.

MEPIMNA, ἡ, ἡ, cura, Matth. 13, 22. μελενύει τὴν καρδίαν, sollicitudines hujus vitæ. Luc. 21, 34. μελενύει videtur dici παρὰ τὸ μελενύειν ὅτι, à dividenda & distrabenda mente. Nam, ut Virgilius loquitur Aeneid. 4. cura

-- animum nunc huc; nunc didit illuc,

In partesque rapit varias.

Μελενύω, ὠ, curo, sollicitē & anxie cogito. Matth. 6, 28. αὐτὸς εὐδύνει τὴν καρδίαν; de vestibus cur solliciti estis? F. μελενύω, sollicitus ero. Matth. 6, 34. ἡ αὐτοῦ μελενύει τὴν καρδίαν, crastinus dies sollicitus erit de rebus suis. Phil. 2, 20. ἡδὲνα τὸ ἔχω ἰσόψυχον, ὅς τις γνησίως τὸ αὐτὸ ὑμῶν μελενύει, neminem enim habeo pari animo praeditum, quā sineere de rebus vestris sit sollicitus. aor. 1. act. ἡμελενύει, legitur tantum in subj. Matth. 6, 34. μὴ ἐν μελενύοντι εἰς τὴν αὐτοῦ, ne igitur sitis solliciti in diem crastinum. εἰς τὴν αὐτοῦ pro τῇ αὐτοῦ. Hebraismus. Vide supra eis. Luc. 12, 22. μὴ μελενύετε (imper. pres.) τὴν ψυχὴν ὑμῶν, ne solliciti estote de vita vestra. Ajunt quidam τὸ προσηνέειν in bonam, μελενύειν τὸ ἐν μελενύοντι in malam partem accipi. Et si id fiat frequentius, non tamen semper, testantur exempla seqq. 2. Cor. 11, 28. 1. Pet. 5, 7. 1. Cor. 7, 34. Phil. 2, 20. &c.

Ἀμείλιμος, ὁ καὶ ἡ, securus, a, A
curis vacuus, a, Matth. 28, 14. ὁ μὲν
ἀμείλιμος περὶ σὸν, vos securos præ-
stabitimus.

Λυσιμέλιμος, ὁ, ἡ, curas pellens,
est vini epithetum.

Προμελιναῖος, ante sum sollicitus,
Marc. 13, 11.

† ΜΕΣΟΠΟΤΑΜΙΑ, αἰ, ἡ,
Mesopotamia. Nomen regionis,
majoris Asiae & Syriae pars, composi-
tum ex μέσος, medius, & ποταμός, B
fluvius, q. d. interamnis, sita inter
Tigridem & Euphratem, flumina no-
bilissima, quibus fluminibus veluti in-
sula quædam amœnissima, cingitur.
In quo ipso loco paradysum fuisse, ve-
ri est simile. Act. 7, 2. Hebraice verò
vocatur אֲרָם נַחֲרָאִים Arám-
naharajim, hoc est, Syria duorum flu-
viorum, q. d. Syria interamnis. Est
enim נַחֲרָאִים dualis numeri, & si-
gnificat duo flumina. à singulari C
נַחַר fluvius. in pl. num. נַחֲרָאִים.
Es. 18, 2. in duali num. נַחֲרָאִים.
Na-harajim, Gen. 24, 10. à radice
נָחַר fluxit. Vocatur etiam פֶּתֶן
רָם campus Syria, hoc est, Syria
campestris. Appellatur etiam simplici-
ter פֶּתֶן campus κατ' ἰσοχλῶ. Hebr.
שָׂרָה אֲרָם verò Aram est nomen
proprium viri. Gen. 10, 22. prout ple-
reque regiones à primo incolâ nomen
suum acceperunt אֲרָם à רָם
altum esse. אֲרָם Syrus. Gen. 25, 20.
nomen gentile, quod est ex Mesopota-
miâ. Dagesch forte in Mem videtur
hic indicare radicem אֲרָם attol-
li, elevari.

ΜΕΣΟΣ, η, ον, medius, a, um,
(Chald. מֵסֵס partiri, dimidiare.)
Act. 1, 18. Joh. 19, 18. εἰς τὸ μέσον, in

medium, Marc. 14, 60. Luc. 6, 8. μέ-
σης νυκτός, mediâ nocte, Matth. 25, 6.
Ἐκ κατὰ μέσον τῆς νυκτός, Act. 27, 27.
eodem sensu: ubi μέσον, η, τ, substan-
tivè ponitur pro medietate. καὶ μέσον,
pro καὶ μεσότητι. præpositio subintel-
ligitur Matth. 14, 24. τὸ δὲ πλοῖον ἔδει
μέσον τῆς θαλάσσης εἶναι, navigium verò
jam in medio maris erat. Ellipsis
præpositionis κατὰ μέσον pro κατὰ μέ-
σον. Sic Luc. 17, 11. ἀπὸ μέσου Σαμα-
ρείας, per medietatem Samaria, hoc
est, ἀπὸ τῆς Σαμαρείας, per Samari-
am. Luc. 10, 3. ὡς ἄπρως ἐν μέσῳ λυ-
κῶν, hic ἐν μέσῳ ponitur pro εἰς μέ-
σον. Heterosis Hebraice. ἀνὰ μέσον,
1. Cor. 6, 5. idem est quod ἐν τῷ μέσῳ,
Hebraice בֵּין בֵּין, Græcè μεταξύ, La-
tinè, inter, diceretur. Gen. 9, 13. ἀνὰ
μέσον μου καὶ ὑμῶν, inter me & vos.
Matth. 13, 25. ἀνὰ μέσον τῶν σίτου, inter
triticum. μέσον etiam adverbialiter
ponitur cum Genit. Matth. 14, 24. Io-
niscè ponitur μέσος pro μέσον (Vide
libellum meum de Dialectis N. T.)
Paulò aliter usurpatur μέσος. Joh. 1,
26. μέσος ἢ ὑμῶν ἔστηκεν, pro ἐν μέ-
σῳ ὑμῶν, sed in medio vestrum stat.
Joh. 19, 18. μέσον δὲ τῷ Ἰησοῦ, pro ἐν
μέσῳ, in medio verò Jesum. Joh. 20, 26.
καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον, pro ἐν τῷ μέσῳ,
& stetit in medio. Act. 26, 13. ἡμέρας
μύους, scil. ὁν, in ipso meridie. La-
tinissimus est, quum Græci dicunt ἀ-
γεῖν ἐν μέσῳ, è medio tollere, hoc est,
occidere. Col. 2, 14. Sic ἅς ἐν μέσῳ
ζήνται, (aor. 2. med. subj.) donec è
medio sublatus fuerit.

Μεσάζω, sum in medio, medius.
f. αὐτοῦ, Sap. 18, 14. νυκτός μεσάζουσας,
nocte media (existente.)

Μεσίτης, η, ος, mediator, 1. Tim. 2,
5. εἰς τὸ θεὸς, εἰς τὸ αὐτοῦς θεὸς καὶ
ἀνθρώπων, nam unus est Deus, unus
M m j etiam

etiam mediator Dei & hominum. in A
ternuntius, Gal 3, 19.

Μεσιτεύω, interpono me, Heb. 6, 17.
ἐμεισθέντων ὄρκων, intervenit vel fidei ius-
sit jurejurando. Fr. Jun. confirma-
vit.

Μεστώ, ὤ, medius sum. Fut. ὄσω.
Præter. μετέσωκα. Joh. 7, 14. ἔ ἐοργῆς
μετέσωκα, festo medio.

Μεσοτης, ητΘ, η, medietas, medi-
um.

† ΜΕΣΣΙΑΣ, α, ὁ, Messias, B
Joh. 1, 42. cognomen Domini nostri
JESU, qdō officium ejus triplex indi-
catur. Hebraeum origine מָשִׁיחַ.
hoc est, unctus, à radice מָשַׁח
unxit, idem qdōd χρίσθαι. Joh. 4, 25.
videt χρίω.

ΜΕΣΤΟΣ, ὃν, (affine Syriaco
ܡܝܫܬܐ sufficientia) plenus, refer-
tus, a, um, cum Genit. Joh. 19, 29.
σπῦλον ἔχοντες, vas aceto plenum. C
per metaphoram accipitur Matth.
23, 28. ἵσθαι δὲ μεσot ἱερὰ ὑποκριτῶν,
intus verò pleni estis hypocrisis. Jac.
3, 17. μεσῇ ἐλέως, plena misericor-
diae.

Μεσώ, ὤ. Fut. ὄσω. P. μεμέτωκα,
repleo. μετόμευ, ἔμευ, plenus sum,
Act. 2, 13. γλυκύς μεμετωμένοι εἰσι,
vino dulci pleni sunt, h. e. ἐμεθύον-
των, inebriati sunt, prout & Germa-
ni dicunt, sie sind voll.

META, præpositio cum Geniti-
vo, cum. Luc. 5, 34. ἐφ' ὃ ὁ νομφῶ
μετ' αὐτῶν ἐστι, qdāmdiu sponsus cum
illis est. Luc. 11, 7. μετ' ἐμῷ, mecum.
1. Joh. 1, 6. κοινωνίαν ἔχον μετ' ὁ Θεοῦ,
communione habere cum Deo. Joh.
3, 26. ὃς ὡ μετ' αὐτῷ, qdē apud te erat.
αὐτὸς hic retinet accentum post præpo-
sitionem, qdōd plerumq; fieri solet.
Sic Act. 18, 10. μετ' αὐτῷ, tecum. Joh. 17,
21. ἐν σοί, in te. Luc. 16, 2. μετ' αὐτῷ,

de te. Act. 26, 2. ἐπὶ σοί, &c. Matth.
12, 30. ὁ μὴ ὦν μετ' ἐμῷ, qvī non est
mecum, hoc est, qvī non stat à parti-
bus meis. Matth. 17, 3. μετ' αὐτῷ συλ-
λαβόντες (pro συλλαβόντες αὐτῷ, Marc.
9, 4.) cum eo colloquentes. Joh. 6, 43.
μὴ συγγύετε μετ' ἀλλήλων, ne mut-
murate inter vos. Luc. 24, 5. ἡ ζήτη-
σις ὧν μετ' νεκρῶν; Quid inter mor-
tuos qdēritis viventem? Act. 14, 27.
ὅτι ἐποίησεν ὁ Θεὸς μετ' αὐτῶν, pro
di αὐτῶν, qdā Deus fecisset per eos.
Apoc. 11, 7. πολεμῶν πόλεμον μετ' αὐτῶν
geret bellum adversus eos, vel cum
illis. Apoc. 15, 7. μετ' νεφελῶν, super nubi-
bus. Act. 15, 4. ὅτι ὁ Θεὸς ἐποίησεν μετ'
αὐτῶν, qdācumq; Deus per ipsos effe-
cerat. Hebr. 11, 31. μετ' εἰρήνης, paci-
ficē. Luc. 1, 72. μετ' αὐτῆς, erga eam.
Luc. 10, 37. ὁ πενήσας ἔλεος μετ' αὐτῷ,
qvi exercuit misericordiam erga eum.
Cum Accusativo, post, Joh. 3, 22. μετ'
ταῦτα ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς, post hac venit
Jesus. Matth. 27, 63. μετ' ἡμέρας
ἐγείσμαι, pro ἐγείσσομαι, hoc est, post
triduum resurgam. Enallage tem-
poris. Sic Marc. 9, 2. μετ' ἡμέρας
ἑξ, sexto post die. Act. 28, 11. μετ' ἑτρεῖς
μῶνας, post tres verò menses. Luc. 15,
13. μετ' ἡ πολλὰς ἡμέρας, non mul-
to post. Notetur μεταθέσις μετ' ἑ
pro ἑ μετῷ. Act. 13, 15. μετ' δὲ τῶν ἀ-
νάγνωσιν τῷ νόμῳ, post lectionem legis
verò. Act. 15, 13. μετ' δὲ τῇ συζητήσει, post-
quam verò conticuisse. ubi τῇ συζητήσει
(aor. 1. inf.) construitur cum μετ' tan-
quam nomen, qdē in lingua Græca
singularis elegantia est. Sic 1. Cor.
11, 25. μετ' ὁ δευτέρως, postquam cœ-
nassent. Hebr. 10, 15. μετ' ὁ ἀποκρι-
ναι, postquam prius dixisset. ibid. v. 26.
μετ' ὁ λαβεῖν, postquam accepimus.
μετ' ὁ χεῖρας ἔχον τιν, in manibus aliquid
habere, phrasis usitata: in N. T. verò
legimus ἐν τῇ χειρὶ, Apoc. 14, 14.

META

METALLON, α, ὁ, metallum; A Luc. 12, 29. μὴ μετὰ μέλλουσα, ne estote
fodina, 1. Macc. 8, 3. ex μὲν ὁ ἀλλὰ,
quod aliud post aliud eruitur.

Μεταλλεύω, metalla eruo; it. trans-
formo, Sap. 16, 25.

METAEY, AdB. inter cum Ge-
nit. à μὲν, quod apud poetas cum Da-
tibo valet inter. Iliad. λ. 743. εὖν πο-
τὶ παρὰ χροισι, fleti inter primos pu-
eriores, hoc est, fleti in prima acie.
Luc. 16, 26. μετὰ ἡμῶν καὶ υἱῶν, in-
ter nos ὅς vos. Act. 12, 6. κοιμώμενος με-
τὰ δύο στρατιωτῶν, dormiens inter
duos milites. Sic Matth. 18, 15. ὅς c.
23, 35. ὅς Luc. 11, 51. de loco dicitur.
De tempore legitur adverbialiter Job.
4, 31. ὅς τὸ μετὰ scilicet χρόνου, in-
terea temporis, interim. Act. 13, 42.
eis τὸ μετὰ σάββατον, pro eis σάβ-
βατον ὅς μετὰ scilicet di, intra pro-
ximè sequens sabbatum. Sic dicimus
μετὰ λόγων, inter loquendum. Rom.
2, 15. μετὰ ἀλλήλων, inter se invicem.
Act. 15, 9. ὅδε δίκειν μετὰ ἡμῶν
καὶ αὐτῶν nihilque discrevit inter
nos Judaeos, ὅς illos gentes.

METEΩΡΟΣ, α, ὁ, ὁ, sublimis,
editus, ex μὲν ὁ αἶψα attollo. ἰαπ-
μειώμενος, equeus, qd posterioribus pe-
dibus insistsens se erigit. μετώωγος di-
cuntur apud Philosophos, cometa, plu-
via, unde Aristoteles scripsit 4. libros,
quos vocat μετεωρολογικά. item μετώ-
ωγος est, qd in alto seu pelago navigat:
ὅς navis, qd in pelago versatur, με-
τώωγος dicitur apud Demosth. ὅς Thucy-
d. Significat etiam superbum. Sui-
das: μετώωγος λέγεται ἡ ἰαπὸς παρὰ θηκυ-
δίδην, ἀντὶ ὅς ἐνεκίνητο καὶ ἐχρήσατο
ζων, superba erat Gracia apud Thucy-
didem, propter quæ moti fuerant ὅς
non acquiescebant.

Μετῶωγος, in sublime tollo. Fut.
ἔτω. Præf. μεμωωγέμενος. præf. pass.
μεμωωγέμενος, animo sum suspensio.

Luc. 12, 29. μὴ μετὰ μέλλουσα, ne estote
animo suspensio (pro qd apud Mat-
thæum c. 6, 25. μὴ μελεμενίτη, ne estote
soliciti.) Job. Pisc. ne in sublime tol-
lamini. Syrus, ne distrabatur cogi-
tatio vestra.

Μετῶωγος, ὁ, ὁ, elevatio in sub-
lime, sublimitas, Sir. 23, 4.

METPON, α, ὁ, mensura, (Hebr.
מִטָּה metiri) Matth. 7, 2. ὅς ὁ μέτρον
(Hebraismus pro ὁ μέτρον) μετρήσῃ,
qd mensura metimini. τὸ αὐτὸ μέ-
τρον, eadem mensura, Luc. 6, 38. ὅς
ἐν μέτρῳ, non ex mensura, hoc est,
abundantissimè. Job. 3, 34. (ὅς ὁ μέ-
τρον, juxta mensuram, parcè, Eph.
4, 7.) 2. Cor. 10, 13. ὁ μέτρον ἡμῶν
ὅς μέτρον, qd mensus est nobis Deus
mensurà; ubi τὸ μέτρον, non refertur
ad Deum, sed ad præcedens ὁ, vel ad
women κανόνος. Apud Matthæum
legimus c. 23, 32. καὶ υἱεὶς πολλοὶ
(imper. aor. 1. act. 2. perf. pl.) ὅς μέ-
τρον τὸ πατέρων υἱῶν, vos quovis com-
plete mensuram patrum vestrorum.
proverbium Hebraicum, b. e. pergi-
te vos quovis imitari majores vestros,
cumulate peccata peccatis, donec tan-
dem improbitas vestra ad summum
perveniat gradum. Sic Gen. 15. Deus
Abrahamo exponit causam, cur non
statim ei Amorrhæos tradat excin-
dendos. ὅς πρὸς (φυσὶν) ἀνεπιωλέων-
ται αἱ ἀμαρτίαι τὸ Ἀμορραίων, nondum
enim (ait) completa sunt iniquitates
Amorrhæorum.

Μετρίω, metior, Luc. 6, 38. τὸ ὅς
αὐτὸ μέτρον, ὅς μετρήσῃ, eadem enim
mensura, qd metimini. 2. Cor. 10, 12.
ὅς ἑαυτοῖς ἑαυτοῖς μετρήσῃ, in sese se-
ipsos metiuntur, hoc est, vanā freti
persuasionē plus sibi arroganti qd am-
fas est. Similis est, ὅς tamen hic
dissimilis elegantia Latina, metiri se
pede

pede suo. Fut. μετήσω, metiar. aor. 1. act. ἐμέτησα, mensus sum, cum. Accus. Apoc. 21, 10 καὶ ἐμέτησεν τῷ τεῖχε· αὐτῆς, & mensus est murum ejus, seu temenia ejus. Es. 40, 12. τίς ἐμέτησεν τῇ χειρὶ τὸ ὕδωρ καὶ τὸ ἔρπον ἀπὸ θυμῆς; qvis mensus est manu aq̄vam & cælum spithama? præf. pass. μετρίομαι, ἔμην, mensuror, aor. 1. pass. ἐμετρήθην, unde est fut. 1. pass. μετρήσομαι, mensurabor, Marc. 4, 24.

Ἀνμετρίω, ὦ, vicissim metior. ἀνμετρίομαι, ἔμην, vicissim mensuror. Fut. 1. pass. ἀνμετρήσομαι ὑμῖν. Matth. 7, 2. Luc. 6, 38, rursus mensurabitur vobis.

Μετρητής, ὁ, amphora Attica, non Romana, cadus. Continebat autem amphora Attica tres urnas, urna octodecim constituunt culeum, ein Fuder Weln. Joh. 2, 6. Turpiter ergo hic errant & mentiuntur pictores, q̄vi urceos pingere solent.

Μετρίως, ὡς, mediocris, modum, non excedens.

Μετρώς, parum, Act. 20, 12.

Ἀμετρεόν, ὅ, ἄ, immensum, eis πᾶσι αὐμετρεῖ καυχῶμεθα, gloriari de iis, q̄v̄a Deus nobis non est admensus. 2. Cor. 10, 13, 15.

Ἀμέτρητος, ὅ, ἄ, ἡ, immensus, Bar. 3, 15.

Περίμετρος, ὅ, ὁ, ἡ, orbiculari rounditate dimensus; perimeter, ambitus, Sir. 50, 3. ἡμέλειος ὁ ἀέλιου, maris ambitus. 3. Macc. 4. ἀπλέτω ἀέμιττω, ingenti ambitu.

Σιτομέτρον, ὅ, ἄ, demensum, Luc. 12, 42.

MH, Adverbium prohibendi, ne, & construitur cum imper. Matth. 6, 7. μὴ καταλογίζεσθε (aor. 1. act. imper.) ne eadem blaterate, Luc. 11, 7. μὴ μοι κόπος πέσῃ, ne facesse mihi

negotium. Luc. 12, 11, 22. μὴ μεριμνᾶτε, ne solliciti estote. 1. Cor. 7, 21. μὴ σοι μελέτω, ne tibi sit cura, ne cura. Eph. 5, 18. μὴ μεθύσκεσθε, ne inebriamini. Aliquando imperativus subauditur, ut Gal. 5, 13. μόνον μὴ τῷ ἐλαθελῶν, supple μετρίηται, (prout accipitur hoc verbum Judæ 6. 4.) ne libertatem transferte seu arripite, &c. Construitur etiam cum optativo. Rom. 3, 4. μὴ ᾤνοισι, absit.

B cum subjunctivo. Act. 23, 9. μὴ ἡτομαχῶμεν, ne repugnemus DEO. ἡτομαχεῖν idem q̄v̄od ἀντιμάχομαι, cum infinitivo. Luc. 9, 3. μήτις ἔχει pro ἔχει, neq̄ve habete. Rom. 2, 21. κηρύσσων μὴ κλέπτειν, publice docens, ne furare. Phocyl. ψάλλειν καὶ βάζειν, mendacia ne dicite. βάζω verbum Poëticum ἀπὸ τῆ λέγου, ἀρραβῶν, pro lego, verba facio. Valet etiam idem q̄v̄od Ne vel ἴνα μὴ, 2. Cor. 11, 16. πάλιν λέγω, μὴ τις μὲ δόξῃ (3 pers. a. 1. act. subj.) ἀφρονῶ εἶναι, rursus dico, ne q̄vis me putet amentem esse.

1. Cor. 10, 12. μὴ πείσῃ (a. 2. subj.) ne cadat. Valet etiam idem q̄v̄od non. 1. Cor. 5, 9. & c. 9, 6. τὸ μὴ ἐργάζεσθαι non laborandi. Luc. 20, 27. ἀντιλέγοντες ἀνάστασιν μὴ εἶναι, dicentes, resurrectionem non esse. Nota hic aut μὴ redundare, aut pro ἀντιλέγοντες. legendum λέγοντες. Alii tamen ἀντιλέγοντες hic vertunt contententes. ὅ μὴ nequaquam, Gal. 4, 30. Luc. 13, 35.

Duplex negatio fortius negat. καὶ ποτε vide in ὅτι. μήποτε in ὅς, μὴ τι nunq̄vid, in τίς. item est ἰσχυρισμὸς, hoc est, interrogativum, & valet idem q̄v̄od num, annon? 1. Cor. 9, 4. καὶ σὺ ἔχωμεν ἐξουσίαν φαγεῖν καὶ πίνειν; an non habemus potestatem edendi & bibendi? φαγεῖν, πίνειν sunt aor. 2. inf. ab indicativo ἔφαγον, ἔπιον ibid. 6. 8. καὶ κατὰ ἀνδρῶν τῶντων λαλῶν; num secundum

cundum hominem hac dico? 2. Tim. A 2, 25. μή ποτε δῶ experiendo, an Deus det illis, &c. ἴνα μή, ne, Phil. 2, 27. ἴνα μὴ λύπῳ ᾖ (aor. 2. aēt. subj.) ne tristitia afficerer. εἰ μὴ, nisi, Marc. 2, 7. τίς δύναται ἀφέναι ἁμαρτίας, εἰ μὴ εἰς ὁ θεός; quīs potest remittere peccata, nisi solus Deus? Sed, Matth. 12, 4. εἰ μὴ τῶν ἱερῶν νόμοις, sed sacerdotibus suis. Joh. 17, 12. εἰ μὴ ὁ υἱός τ' ἀπαλείψει, ubi vetus interpret, nisi filius perditionis, male vertendum, sed filius ille perditionis, hoc est, perditissimus ille. Sic Gal. 1, 7. idq. v. per Hebraismum. Conf. Gen. 24, 38. ubi **וְהָיָה** pari ratione ponitur pro **וְהָיָה**. Sic **יֵאֵר** μὴ pro **יֵאֵר**. Gal. 2, 16. Matth. 12, 4. 1. Cor. 12, 17. Apoc. 9, 4. & c. 21, 27. per eundem Hebraismum.

† MHΔΟΣ, α, ὁ, Medus. Sunt verò Medi populi, maris Caspii versus orientem accole. Aët. 2, 9. Hinc Μηδία, α, ἡ, Media, quæ est provincia Asiæ. Plin. lib. 6. c. 26. Hanc sic appellatam à Madai **מַדַּי** Japheti filio, Josephus lib. 1. c. 14. Judaic. antiquit. refert: Hieronymus ipsam inter flumina Indum & Tigrim collocat. Jer. 25, 25. **מַדַּי** Madai verò Gen. 10, 2. quiprimus Medorum genti nomen indidisse fertur, sic dictus à **מַד** mensura, vel vestis, quæ est corporis nostri mensura. **מַדְּךָ** dimensio. **מַדְּךָ** שׂוֹן vir dimensionis, hoc est, procerus, 1. Chr. 20, 9. à radice **מַד** contractè **מַד** mensus est. Unde etiam est inferiorum Germanorum meten / pro quo superiores Germani dicunt messen. Madai ergo Japheti filius, à quo postea Media ita dicta fuit, à metiendo nomen accepit.

MHKΟΣ, α, ὁ, μήκος, π, ἡ, longitudo, Eph. 3, 18. π, ἡ πλάτος, καὶ μήκος, καὶ βάθος, καὶ ὕψος, quæ sit illa latitudo, & longitudo, & profunditas, & altitudo.

Μηκύνω, produco. μηχανώμεν, in longitudinem excreasco. Marc. 4, 27. Pro μήκος dicunt Doræ μάκρος, unde est μακρός, de quo supra.

Ἀνδραγήκης, α, ὁ, ἡ, virilem staturam habens.

B Ἐκμήκης, α, ὁ, ἡ, praelongus, procerus, prolixus. Bar. 3, 24.

MH'ΛON, α, ὁ, ἡ, ovis, pecus.

Μηλωνή, ἡ, ἡ, exuvium, pellis obiecta. ovilla pellis. Heb. 11, 37. Significat etiam μήλον, malum primà longà, pomum. Doræ μάλον, unde Latini vocem hanc habent.

Μηλέα, α, ἡ, malus arbor.

MHN, μήνας, ὁ, mensis, Luc. 1, 36. ἔτ' αὐτὸν ἔκτε, hic est mensis sextus. Dat. μῶν, Luc. 1, 26. Acc. μῶν, Apoc. 9, 15. pl. μῶνες, μῶν, μῶν, μῶν, μῶν, Aët. 28, 11. μῶν, μῶν, μῶν, post tres menses verò.

Μηνιαῖος, αἶα, αἶον, menstruus, α, um.

Ἐμμῶν, α, ἡ, καὶ ἑμῶν, idem. Ἐμμῶν, ἑμῶν, καὶ ἑμῶν, menstrua purgationes.

Δεκαμηνιαῖος, decemestris seu decem mensium. Sap. 7, 2. ἐν κοιλίᾳ μητρὸς ἐγγύφῃ σπέρμει δεκαμηνιαῖος, in utero matris formatus sum caro decemestris scil. tempore.

Διχουμῶν, α, ἡ, dimidiatus mensis, cum dimidia parte præterit; quo tempore pleno orbe fulget luna. Hinc & plenilunium significat. Sir. 39, 12. ὡς διχουμῶν ἐπληρώθη, sicut plenilunium repletus sum. Ex δίχα, cuius thema δίς, & μῶν.

Τετραμῶν, α, ὁ, ἡ, quadrimestre spatium, Joh. 4, 35.

Novilunium, α, η, novilunium, calen-
da; q. **noviluna**, ex νός, novus, &
μήν, Col. 2, 16.

Novilunio, ut: **novilunio** ἀπὸ τοῦ, pa-
nes q̄bi tempore novae luna fiebant.

Antenovilunium, α, η, antenovilunium,
dies q̄bi praecedit novam lunam, Ju-
dith 8. 6.

Trimestre spatium, α, η, trimestre spatium,
Heb. 11, 23. Job. 4, 35. ἐν τετραμήνῳ
ἐστὶ, adhuc q̄vadrimestre spatium su-
perest. Sic

Sex mensium est, ἐξήμηνο, q̄vi sex mensium est,
semestris.

Septem mensium est, ἑπταμήνο, q̄vi septem mensium
est.

Octo mensium est, ὀκταμήνο, q̄vi octo mensium
est &c.

**Per omnes menses du-
rans**, &c. Hinc videtur

Mēn, luna, derivari, Doricē μάνα,
cui affine est Germanicum *VVesterwal-
dicum*, 'der Monat'.

Nox illunis, σκοτεινία, α, η, nox illunis.

MHN, particula, q̄dē alius subjun-
gi solet. ἢ μὴν, certē. Heb. 6, 14. sepa-
ratim apud Plat. Xenoph. idem q̄dod
ἢ, ὥμω. Doricē μάνα.

MHNIS, α, η, ira permanens,
q. ἀιδία.

Iram exerceo, f. λω. aor. 1.
ἐμύωσι, Sir. 10, 6.

**Ira divina, odium
divinum adversus delinquentes**,
Μῆνιμα, ατ, η, idem.

**Atticum pro μῆνιμα, iram
exerceo. Hinc**

Μῆνιμα, ατ, η, idem q̄dod μῆ-
νιμα, Sir. 40, 5.

MHNŲ, indico, significo, nun-
tio. Fut. μῆνυσθαι. Præter. μῆνυσκα,
q̄dō utitur Plato. a. 1. aet. ἐμῆνυσκα,
Luc. 20, 37. ἐμῆνυσον, significavit. Job.
11, 57. ἡμῶν περὶ γῆν (3. pers. aor. 2.
aet. subj.) πῦρ ἐστὶ, μῆνυσον (3. pers. a.

1. aet. subj.) ut si q̄vis nosset, ubi esset,
indicaret. part. aor. 1. aet. μῆνυσσας,
αὐτ, η, 1. Cor. 10, 28. q̄bi indicabit.
μῆνυσκα, indicor, Aet. 23, 30. μῆνυ-
σθεις. (aor. 1. pass. part.) δὲ μοι ἐπι-
βουλῆς, indicatus autem mihi insidiis.
Duo genitivi absoluti apud Græcos re-
spondent ablativis absoluti apud La-
tinos. Componitur etiam cum ἐν, ἐν
αὐτῷ.

Anteindico, prænuncio,
B Sap. 18, 19.

MHPŲ, α, η, femur, Apoc.
19, 16.

Kαλίσμφο, pulchra femora ha-
bens.

MHTHP, α, η, mater. ab Heb. **DN**
facta litterarum metathesi, & additis
terminations Græcæ me. Doricē μά-
τη. Alii à μάα, vehementer cupio,
à magna in sobolem storge. item in-
star matris veneranda. Gal. 4, 26.
ἥτις ἐστὶ μάτηρ πάντων ἡμῶν, q̄dā (Ec-
clesia) est mater omnium nostrum (fi-
delium) Job. 19, 27. Rom. 16, 13. 1. Tim.
5, 2. Gen. 2. μήτηρ, poeticē, μη-
τερός, in prosa, & N. Test. Aet. 14, 8.
χωλὸς ἐν κοιλίᾳ μητέρος, claudus ab
utero matris. Dativ. μητρί, poeticē,
in prosa & N. T. μητρί, Job 19, 26.
λέγει τῇ μητρί αὐτῷ, dicit matri suæ.
Accus. μήτηρ, tantum, Eph. 6, 2.
τίμα τὴν μητέρα σου καὶ τὴν μητέρα, ho-
nora patrem tuum & matrem. Ac-
cusativus non paritur syncopen (ad
vitandam confusionem cum nomi-
ne.

MHTHP, α, η, uterus, matrix, q̄dā
vox legitur Luc. 2, 23. Siracidis est, ἐν
ὕμνῳ ἡμῶν ἐν μήτῳ, ex-
altantem dies nostros ab utero, cap.
50, 25. Rom. 4, 19. Voc. ὡ μήτηρ. q̄bi in
N. T. non legitur. Dat. plur. μήτῃσι.
Accus. μήτερας, 1. Tim. 5, 2. σπασθή-
ναι

vīgas, ὡς μητέρας, scilicet πατρικάλη, mulieres natu grandiores, tanquam matres hortare.

Ἀμήτωρ, ὁ, ὅς, qvi caret matre. Heb. 7, 3. Christus, qvā Deus est, dicitur ἀμήτωρ, qvā homo, ἀπύτωρ, qvi caret patre.

Ὀρνιθμήτωρ, ας, ἡ, coturnicum matrix; it. coturnix, Sap. 16, 2. Ἐρνυξ, υγ, ὁ, coturnix, ὁ μήτωρ.

MHXANI, ἡ, ἡ, artificium, solertia, machina. Hinc

Μηχανάω, ὦ, machinor. Imperf. ἐμηχανάμην, ὦμην, 3. Macc. 5.

Ἀμήχω, υ, ὁ, ἡ, simplex, minimè solers. 2. Macc. 3, 12.

Μηχάνημα, ατ, ὁ, ἡ, machinamentum, 1. Macc 13, 29.

MIAINΩ, polluo, inquino, contaminatio, Jud. 8. F. μιανώ. Lev. 13, 44. Præter. μεμύλακα. a. 1. ἐμίληνα. a. 2. ἀέ. ἐμίληνον, Gen. 34, 5. μιανέν χειρὸς φόνω, vel αἵματι, manus commaculare sanguine. μιανόμεναι, conspurcor, inquor. Præter. pass. μεμύλαμαι, ὁ. Atzicè μεμύλασμαι, pollutus sum. Tit. 1, 15. τοῖς ᾧ μεμύλασθε ἀδὲν καθαρόν, pollutus verò nihil purum. Hinc

Μίασμα, τ, ὁ, ἡ, inquinamentum, 2. Pet. 2, 20.

Μιασμός, ὅς, ὁ, idem, 2. Pet. 2, 10. a. 1. pass. ἐμίανθω, Job. 18, 28. ἵνα μὴ μιανῶσι, ne polluerentur.

Ἀμιάτω, ὁ, ἡ, impollutus, Heb. 7, 26.

Συμμιανών, coinquino, Bar. 3, 10.

MIGNYMI ὁ μίγνυμι, misceo, (Græcè dicitur etiam μίσγω, Germanicè mischen. ab Heb. מִשַּׁח masách.)

Fut. 1. ἀέ. μίσσω, miscebo, ex obsoleto μίγω. Præter. ἀέ. μέμιχα. aor. 1. ἀέ. ἔμιξα, miscui. Luc. 13, 1. aor. 2. ἀέ. ἔμιχθαι. Præter. pass. μέμιγμαι, miscor,

μίσγυναι, misceri. Præter. pass. μέμιγμαι, misceri. Præter. pass. μέμιγμαι, misceri.

μα, mixtus fui, Matth. 27, 34. Ἰδωκαν αὐτῷ πικρὸν ὄξος μὲν χολῆς μεμιγμένον, dederunt ei acetum felle permistum, ut biberet. πικρὸν, aor. 2. inf. pro ὅς πικρὸν ἐνεκα. Demosth. ἡ παρὰ τοῖς πλείστοις ἀγνοία μέμικτο κακία, plerorumqve ignorantia cum malitia conjuncta est. aor. 1. pass. ἐμίσχθην, μίχθηναι, μίχθεις, aor. 2. pass. ἐμίσχην, μίχθηναι, ὁ. usitatissima sunt. extra Nov. Test. construuntur cum Dativ. μίγνυντο τῇ αἰσῇ, cum scorto corpus commiscere, hoc est, coire. item μίξαδά τι ἐστὶν ἐστὶν versari cum aliquo: atqve ita in bonam partem accipitur.

Μιγμός, ἀδ, ὁ, ἡ, mistus.

Μίγμα, τ, ὁ, ἡ, mistura, Joh. 19, 39.

Μιγμός, ὅς, ὁ, mixtus; pl. μίγματα, mixta.

Μίξις, εως, ἡ, mistio, φίλονδε μίξις, inimicitiarum amans mistio.

Ἀμιξία, ας, ἡ, g. d. impermiscencia, mistura defectus, 2. Maccab. 14, 38.

Ἐπιμίγνυμι ὁ ὦν, misceo. aor. 2. pass. ἐπιμίγην. inf. ἐπιμιγνῆναι, 3. Esd. 8, 87.

Ἐπίμικτος, υ, ὁ, ἡ, permixtus, Job. 2, 20.

Ἐπιμείξω, ἀδ, promiscuè.

Ἐπιμείξω, ας, ἡ, commercium.

Παμιμίζης, ὁ, ὁ, ἡ, omni ex genere mixtus, promiscuus, 2. Macc. 3, 21. dat. pl. παμιμίζοι, 2. Macc. 13, 13. exponitur etiam miscellaneus, confusaneus. Ex πᾶν ὁ μίγνυμι.

Πάμιμικτος, υ, ex πᾶν ὁ μίκτος, mistus; idem.

Ἀναμίγνυμι, misceo, permisceo.

Συναμιγνύμεναι, commisceor, commercium habeo. cum Dat. 2. Thess. 3, 14. μὴ συναμιγνύνετε (2. pl. præf. pass.)

efficitur, ut ait, cavit.

ulvum, si in fidiis.

os red La-

ncio,

Apo.

ha-

DN

idit

é m-

upio,

in-

26.

(E-

n (f-

Tim.

μη-

4, 8.

us ab

ricè,

26.

jud.

5, 3.

cho-

Ac-

(ad

omi-

qvā

2, 6.

ex-

cap-

bitin

est.

so q-

1996

pass. imper.) αὐτῶ, ne commercium habete cum eo. 1. Cor. 5, 9. μὴ συναντῶμεν αὐτῶ (pres. pass. inf.) πόρνοις, ne versemini cum scortationibus, vitate illorum consortium.

Συμμιγνύμι, commisceo.

Συμμιγνύς, εἶς, ὁ, ἡ, commixtus.

Σύμμιχτός, ὁ, ὁ, ἡ, omnigenus, commixtus; Judith. 1, 16. πῶς ὁ σύμμιχτός αὐτῶ, omnis commixtus ejus, i. e. omnis turba, quæ aderat.

Σύμμιχτός, εἶς, ὁ, ἡ, commixtio.

Συμμιχτός, idem quod συμμιγνύμι, 1. Macc. 11, 22.

MIKPOΣ, ὁ, ὁ, parvus, a, um, in metro etiam μικρὸς Luc. 19, 3. τῇ ἡλικίᾳ μικρὸς, staturâ parvus. Gal. 5, 9. μικρὸ ζύμη, parum fermenti. Job. 16, 17. μικρὸν, καὶ ὃ ἡμεῖς τίς, pro ἡμεῖς τίς, pusillum, & non videbitis me. μικρὸν, scilicet χρόνος, parum, sive paululum, sive paululum temporis restat. Est ergo in eo loco adverbium. Sic Marc. 14, 70. μὲν μικρὸν, paulò post, vel post paululum scilicet temporis. Job. 7, 33. ἐν μικρὸν χρόνον μεθ' ὑμῶν εἰμι, adhuc paulisper vobiscum ero. 2. Cor. 11, 16. ἵνα μικρὸν τι καὶ γὰρ καυχώσωμαι, ut & ego paululum glorier. Heb. 10, 37. ἐν ᾧ μικρὸν, ὅσον ὅσον, adhuc enim pusillum, quantumcunque, ἐλάττων vide in ἐλάττω, comp. μικρότερος, α, ον, minimus, a, um, habet significationem superlativi, Matth. 11, 11. & c. 13, 32. Marc. 4, 31. Luc. 7, 28. 48. irregulariter habet Μείων, οἱ, ὁ, ἡ, minor.

Μειόωμαι, ἔμαι, minuo, imminuo, μειῶν, τὴν ἀνοιαν, minui mente, h. e. in delirium vergere. Sir. 43, 7. luna dicitur φασὶν μειῶσθαι ἐπὶ σωπελείᾳ, luminare quod minuitur in consummatione vel post consumm. Simul enim ac pleno perfectoque subsit orbe, rursus ad deminutionem ten-

dit; utut ea luminis decrefcentia non nisi post unum & alterum diem adverti à nobis possit. Superl. μικρότερος 2. Chr. 21, 17. μικρὸ, parum abest, ponitur abverb. μικρότερος, minor natu, item pusillus. Marc. 15, 40. (μίσας.) Luc. 12, 32. μὴ φοβῆσθαι τὸν μικρὸν πόλεμον, ne timeto pusille grex. & pro ᾧ Atticè. AEl. 8, 10. πάντες διὰ μικρὸν εἰς μέγα. Hebraismus, hoc est, omnes ad unum, nullo excepto. Conf.

B Hebr. 8, 11. & Gen. 19, 4.

Μικρύνω, vel μικρύνω, parvum red-do, imminuo, Sir. 35, 8. aor. 1. pass. ἐσμικρύνθη, imminutus sum.

Καταμικρύνω, extenuo 2. Sam. 7, 19. & 1. Chr. 17, 17. καταμικρύνθη.

Μικρότης, η, ἡ, 1. Reg. 12, 10. parvitas, tenuitas.

† ΜΙΛΗΤΟΣ, ὁ, ἡ, Milétum, nomen urbis in Asia maritimâ. G. AEl. 20, 15. αὐλῆς, ὁ, ἡ, minium, μέλας, λαμὴ, terra Lemnia. Sic ergo vocatur, q. d. coccinea, seu rubra.

††† ΜΙΛΙΟΝ, ὁ, ἡ, miliare, 1. Matth. 5, 41. Vox hac origine Latina est, nempe à mille. Sed Græci per simplex λ. q. χίλιος, ex χίλιος, αἱ, αἱ, mille. atque ita μ possum pro χ. μίτην γῆς χιλίων βηνάτων, terra dimensio mille passuum: sicut hanc vocem recte interpretatur Favorinus. Latini quoque miliare vocant lapidibus erat designata, unde legimus, ad tertium lapidem, bis auf oder an die dritte Meil. Herodianus vocat οὐμῶν, signum. ποταμὸς ἀπὸ τῆς πόλεως σημεῖα ἐκαίδεκα, fluvius ab urbe aberat sedecim miliaria. Græci alioquin locorum intervalla stadiis solebant metiri, sicut Persæ parasangis, & Egyptii Schœnis.

ΜΙΛΑΤΟΣ, ὁ, ἡ, minium, Jer. 22, 14. Sap. 13, 14.

MI-

gentia
diem
mimēg-
m ab-
minor
5, 40.
mimēg-
pro
mimēg-
c est
Conf.
n red-
pass.
am. 71
no
par-
cum.
G. Ab.
ulatos
voca-
are,
Lati-
ci per
ay, 23
x. mē-
e di-
c bo-
vinus.
lapi-
pidi-
us, ad
die or-
et or-
us ab
Gra-
diis
alan-
Jer.
MI-

MIMEOMAI, μιμεῖ, imitor. F. A μιμήσομαι 3. Joh. 6. 11. μὴ μιμῆτε τὸ κακόν, ne imitare quod malum. Hebr. 13. 7. μιμησθε τὸν πῖνον, imitamini fidem. 2. Thess. 3. 7. εἰς τὸ μιμησθὲν ἡμᾶς, ad nos imitandum, vel ad nos imitandos.

Μιμήματα, μιμήματα, imitamentum, Sap. 9. 8.

Μιμητής, μιμητής, imitator. Eph. 5. 1. γίνεσθε μιμηταὶ τοῦ Θεοῦ, estote imitatores Dei. μιμηταὶ μου γίνεσθε, estote mei imitatores. 1. Cor. 4. 16. & c.

11, 1. Συμμιμητής, συμμιμητής, una imitator, Phil. 3. 17. μιμησθε, οὖν, mimus, histrio.

Μιμῶ, μιμῶ, idem quod μιμήσθαι, μιμῶ, & μιμήσομαι, οὖν, οὖν, simius, simia.

MIMNHΣKOMAI, memor sum. sumit sua tempora à μινησμαι, μινησμαι. F. μινησμαι, cum Genit. Hebr. 2. 6. ὅτι μινησθήσῃ (2. sing. pres. med. indic.) αὐτῷ, quod recorderis ejus. Hebr. 13. 3. μινησθήτω τῷ Θεῷ, ἀς σωθῶμεν, memores estote victorum, tanquam una vincti. Hac enim est sancta illa synagoga, quae inter Christianos vigere debet. Praet. μιμήνημαι, meminimus, μιμήνησθε, μιμήνησθε. Dual. μιμήνησθε, μιμήνησθε. Plural. μιμήνησθε, μιμήνησθε. 1. Cor. 11. 2. ὅτι πάντα καὶ μιμήνησθε, quod in omnibus mei fueritis memores.

πάντα pro τῷ πάντι. Ellipsis. pro quā versione facit omissio articuli τοῦ. Alioquin enim dicendum fuisset ὅτι πάντα τὰ ἐν ἡμῖν μιμήνησθε, quod omnia mea meminertis. μιμήνησθε. Imper. praet. μιμήνησθε, memento. Part. μιμήνησθες, μιμήνησθες, memor, cum Genit. 2. Tim. 1. 4. μιμήνησθες σε τὸν δακρύων, memor lacrymarum tuarum. aor. 1. Pass. μιμήνησθαι, recordatus sum, Act. 11. 16. ἐμνήσθης, ἐμνήσθης, Matth. 26. 75. Apoc. 16. 19. Plur. ἐμνήσθητε, Matth. 27. 63. ἐμνήσθητε, Luc. 24. 8. recordatae sunt, sed passivè accipitur Act. 10. 31. in memoriam venerunt in imper. aor. 1. S. μιμήσθης, recordare, Luc. 16. 25. Ex. 20. 8. μιμήσθης τῷ ἡμέραν τῶν σαββάτων ἀγαγεῖν αὐτὸν, memento diei sabbati, ut sanctifices illum. Hebraismus. Luc. 23. 42. μιμήσθης μου, Κύριε, memor esto mei, Domine. 2. pl. constituitur cum Genitivo, conf. Luc. 1. 54. 72. & c. 24. 8. Matth. 26. 75. Act. 11. 16. 2. Tim. 1. 4. At Ex. 20. 8. est Hebraica Syntaxis. μιμήσθης, Luc. 24. 6. Judae 6. 17. in subj. aor. 1. pass. μιμήσθης, Heb. 8. 12. recordatus fuero. μιμήσθης. Matth. 5. 23. aor. 1. pass. inf. μιμήσθαι, meminisse, 2. Pet. 3. 2.

11, 16. ἐμνήσθης, ἐμνήσθης, Matth. 26. 75. Apoc. 16. 19. Plur. ἐμνήσθητε, Matth. 27. 63. ἐμνήσθητε, Luc. 24. 8. recordatae sunt, sed passivè accipitur Act. 10. 31. in memoriam venerunt in imper. aor. 1. S. μιμήσθης, recordare, Luc. 16. 25. Ex. 20. 8. μιμήσθης τῷ ἡμέραν τῶν σαββάτων ἀγαγεῖν αὐτὸν, memento diei sabbati, ut sanctifices illum. Hebraismus. Luc. 23. 42. μιμήσθης μου, Κύριε, memor esto mei, Domine. 2. pl. constituitur cum Genitivo, conf. Luc. 1. 54. 72. & c. 24. 8. Matth. 26. 75. Act. 11. 16. 2. Tim. 1. 4. At Ex. 20. 8. est Hebraica Syntaxis. μιμήσθης, Luc. 24. 6. Judae 6. 17. in subj. aor. 1. pass. μιμήσθης, Heb. 8. 12. recordatus fuero. μιμήσθης. Matth. 5. 23. aor. 1. pass. inf. μιμήσθαι, meminisse, 2. Pet. 3. 2.

Ἀναμνήσκω, in mentem revoco, 1. Cor. 4. 17. cum duplici Acc. ὃς ὑμᾶς ἀναμνήσκω (3. sing. fut. act.) τὰς ἐσθῆς μου, quib. vobis in memoriam revocabit, quānam sint via mea. 2. Tim. 1. 6. δι τὸ αἰτεῖν ἀναμνήσκω σε, quā ob causam suggero tibi, & c. praet. med. ἀναμνήσκωμαι, recordor. Heb. 10. 32. cum acc. ἀναμνήσκωμαι (2. plur. imper. med.) τὰς ἐσθῆς ἡμέρας, revocate in memoriam superiores dies. praet. pass. ἀναμνήσκει, 2. 1. pass. ἀναμνήσκει recordatus fui Marc. 11. 21. ἀναμνήσκεις (part. aor. 1. pass.) ὁ Πίλῆς, λέγει αὐτῷ, recordatus Petrus, dixit ei.

Ἀναμνήσκω, εὐς, ἡ, recordatio, Luc. 22. 19. iterata & repetita mentio. Heb. 10. 3.

Ἐπιμνησκω, commonefacio, cum Accus. Rom. 15. 15.

ὑπομνησκω, cum Accus. in memoriam revoco, memoriam réfrico. Job. 14. 26. 2. Tim. 2. 14. Tit. 3. 1. Notentur phrasēs 2. Pet. 1. 12. 13. ὑπομνη-

N n

μνή-

μνησκει ὑμᾶς **ἐ**πὶ τέπῳ **ἔ** διγύει
 rei ὑμᾶς **ἐ**ν ἀπομνήσῃ, *commonisfa-*
*cere vos de istis, ἔ*c. ἀπομνησόμεναι,
 recordor, *Luc. 22, 61. Fut. 1. ἀπομνή-*
σω. Job 14, 26. καὶ ἀπομνήσῃ ὑμᾶς πάν-
τες, cum gemitu acc. hoc est, suggeret
vobis omnia. Luc. 22, 61. καὶ ἀπομνή-
σῃ (aor. 1. pass.) ὁ Πέτρος. ἔ λό-
γῳ, ἔ recordatus est Petrus sermo-
nis.

Ἰπμνήσεις, *εις, ἡ, commonisfactio,*
 2. *Tim. 1, 5. ἀπομνήσιν λαμβάνων, revo-*
cans in memoriam, 2. Pet. 1, 13. διεγεί-
ρειν ἐν ἀπομνήσῃ, excitare per commo-
nisfactionem.

Πεστουμνησῶ, *insuper in me-*
moriam revoco, commonisfacio, part.
aor. 1. πεστουμνήσας, 2. Macc. 15, 9.

Μνεία, *ας, ἡ, mentio. μνείαν ποι-*
ῶν, facere alicujus mentionem,
*Rom. 1, 9. Eph. 1, 16. ἔ*πὶ τῷ μνείαν
*ἔ*χον, *codem sensu, 2. Tim. 1, 3.*

Μνήμα, *τῷ, ὅ, monumentum.*
Marc. 5, 5. Luc. 23, 53. Act. 2, 29.

Ἰπμνήμα, *ατῷ, τῷ, monumen-*
tum.

Ἰπομνηματίζω, *commentariis scri-*
ptis interpretor, 3. Esd. 6, 23. ἐν ᾧ ὑ-
πομνηματίζο τὰς, in quo exposita ἔ
conscripta erant ista.

Μνημῆον, *ος, τὸ, idem, Matth. 27,*
60. ἔ *c. 28, 8.*

Μνήμη, *ης, ἡ, memoria, mentio,*
2. Pet. 1, 15.

Μνημονόω, *memini, cum Genit.*
Job 16, 21. Act. 20, 31. 35. praef. imper.
μνημόνευε, memento, Apoc. 2, 5. ἔ *c.*
3, 3. absolute ponitur. 2. Tim. 2, 8.
μνημόνευε Ἰησοῦν Χριστὸν ἐκ νεκρῶν
momento Jesu Christi resuscitati.
μνημονεύετε, mementore, Eph. 2, 11.
1. Thess. 2, 9. commemoro, 1. Thess.
2, 3. Fut. aet. μνημονόσω. aor. 1. aet.
ἠμνημόνευα, recordatus sum, Apoc.
18, 5, cum Accus. Alia vero ejus est

*Syntaxis Hebr. 11, 22. ἔ*πὶ τῆς ἐξόδου
 τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ἠμνημόνευε, *de egres-*
su filiorum Israelis meminit. μνημο-
νεύειν, cum Gen. meminisse oportet.
 Praef. pass. *μνημοδόμα, celebror.*
Isocr.

Ἀμνημονόω, *ἔ* ἀμνημονέω, *ος, ἡ,*
ἀμνησῶ, obliviscor, silentio praeter-
*co. Fut. ἔ*σω. *Sir. 37, 6.*

Ἀμνησία *ἔ* ἀμνησία, *ας, ἡ, obli-*
vio. Sir. 11, 25. ἀμνησία κακῶν, oblitio
malorum, quod uno vocabulo ἀμνη-
σικαίας dicunt.

Μνημόσυον, *ος, τὸ, memoria, recor-*
datio, Act. 10, 4. à tertia pers. praef.
pass. μίμνησιν oritur

Μνησός, *ος, ὁ, sponsus ἔ*
Μνησῇ, ἡς, ἡ, sponsa. μνησῶν, am-
bio nuptias, quod est viri. Fut. aor.
Praef. μνήσῃσθα. aor. 1. ἠμνήσῃ.
Eurip. ἠμνήσῃσθα παῖδα σὺν, filiam
tuam petibi in uxorem. vel nuptias
C filiae tuae ambibi, μνησόμεναι, despon-
deor, quod est mulieris. cum Datiβ.
Matth. 1, 18.

ΜΙΣΘΟΣ, *ος, ὁ, merces, (Etyμ.*
merces mensura, ex μείς ἔ *μετρί)*
1. Tim. 5, 18. ἀξίῳ ὁ ἰργάτης ἔ μισθῷ
ᾧ, dignus est operarius mercede
sua. 2. Pet. 2, 15. μισθὸν ἀδίκων, He-
braismus, pro μισθὸν ἀδικῶν, mercedem
injustam. ἀπίχον τὸν μισθόν, referre
mercedem, Matth. 6, 2. μισθὸν λαμ-
D βάνειν, accipere mercedem, Matth.
10, 41. ἀνδραμβάνειν, idem, 2. Job. 6, 8.

καμίζεσθαι μισθόν, idem. 2. Pet. 2, 15.
δύναι τὸν μισθόν, dare mercedem,
Apoc. 11, 18. μισθὸς ἰερατῶν, merces o-
*perariorum, Jac. 5, 4. μισθὸν ἔ*χον
mereri. Matth. 5, 46. 1. Cor. 9, 17. 1.
dem quod μισθοδοτεῖς, sequente τῷ
vel πρῶτῳ, ἔ μισθαρεῖν, mereri.

Μισθόμα, *μαι, conduco. Fut. μ-*
ισθώσω, conducam. Praef. μισθώ-
μαι, mercede sum conductus. item
condu-

de egressu
oportet.
elebror.

ω, it.

præter-

obligo

obligo

recor-

præ-

am-

ut. cu-

filium

nuptiu

respon-

Dati.

(Ety.

quod)

mercede

He-

mercedem

referre

in lu-

Matth.

Joh. 6. 8.

2, 13.

dem.

merces o-

in ex-

17, 1.

ate vna

Fut. m-

mi d-

item

condu-

conduxi. Gen. 30, 16. aor. i. med. *μισω*.
discipulus, conduxi. Matth. 20, 1. *ἐξή-*
λθοντες *μισώμενοι* *ἐργάται*, exhibet
miserum conductum operarios, ibid. 6, 7.
ἐξ ἡμῶν *μισώμενοι*, nemo nos con-

μισώμενα, τὸ, ὁ, merces. Prov.
19, 13. item conductum edificium.
Act. 28, 30. *ἵκεν* *ἐν* *ἰδίῳ* *μισώματι*,
mansit in proprio conducto.

μισώτης, ὁ, mercenarius, Joh.
12, 13.

μισῶ, ὁ, idem, Luc. 15, 17.

ἀντιμισθία, αἱ, ἡ, merces, quæ me-
ritis responderet. *ἀντιμισθία* itaque plus
est quam *μισθός*. Rom. 1, 27. par
compensatio, remuneratio. 2. Cor.
6, 13.

μισῶς, ὁ, ὁ, odium. ex *μῦ-*
θος non equalis, inæqualitas est cau-
sa odii. Vel ab Hebr. *שנא* ex odio
reprobavit, repudiavit, respuit. Pl.
μισῶ *ἐχθρὸς* *ἐστίν* *ἐν* *αὐτῷ*, aliquem odio
prosequi.

μισῶ, ὁ, odi, odio habeo. Apoc.
2, 15. *ὁ* *μισῶ*, quod odi. item postpo-
no, seu minus amo, Luc. 14, 26. *ἔγω*
ὁ *μισῶ* *τὸν* *πατέρα* *καὶ* *τὴν* *μητέρα*, & non postpo-
nit patrem suum. Joh. 12, 25. *ὁ* *μισῶν*
τὴν *ψυχὴν*, qm postponit vitam su-
am. Scilicet DEVS a nobis diligen-
dus est supra omnia; quod merito in-
culcatur in singulorum decalogi præ-

ceptorum expositione. Joh. 15, 23. *ὁ* *ὀ-*
μίλει *μισῶν*, *ἐγὼ* *τὸν* *πατέρα* *καὶ* *τὴν* *μητέρα*, qm
odit me, etiam PATREM meum odit.
Imperf. iultran. Luc. 19, 14. Fut. *μι-*
σησθε. Matth. 5, 43. *μισήσεις* *τὸν* *ἐχθρόν*
σου, odio habebis hostem tuum. Præ-
ter. *μισήσκα*, odio habui. Joh. 15, 18.

μισώμενος, ὅτι *ἐμὲ* *ἀποστρέφει* *ὁ* *μὴν* *μισή-*
σας, scitis me prius, quam vos, odio
habitem. aor. i. act. *μισήσας*, Rom. 9,
13. *μισήσας*, Heb. 1, 9. *ἐμίσησε*, Joh. 17,

14. 3. plur. *μισήσαντες*, Joh. 15, 25. *ιου-*
δαῖοι *με* *μισήσαντες*, oderunt me immeri-
tò. præf. pass. *μισήμενος*, ἔμενος, odio
habeor. Luc. 21, 17. *ἵστας* *μισήσασθε*
pro *μισήσασθε*, odio habebimini. Præf.
pass. *μισήμενος*, unde part. *μισήμενος*,
odio habitus, Apoc. 18, 2. aor. i. pass.
ἐμισήθη, *μισήσας*, &c.

μισήσας, ὁ, ὁ, odiosus.
MITPA, αἱ, ἡ, mitra, diadema
capitis, it. fascia quæ caput obligatur,
aut capilli religantur. Judith
6, 8.

† MITYΛH'NH, ἡ, Mitylene.
Act. 20, 14. Nomen insule in mari
mediterraneo versus Asiam. Videtur
vox composita ex nomine *μῦτος*, ὁ,
ῥ, cera impurius, & *λῦσις*, ἡ, ὁ,
torcular, prelam torcularium. Vel à
nomine *μῦτος*, mutilus.

† MIXA'HA, ὁ, Michaël. no-
men angeli *מִיכָאֵל*. Jude 9. *מִיכָאֵל*
compositum ex pronomine *מי* quis,
ex adverbio similitudinis *כִּי*, & nomi-
ne *אֱלֹהִים* Deus, hoc est, Quis est sicus
Deus? Solent nomina angelorum
desinere in *אֱלֹהִים*. Sunt enim legati &
ministri Dei. Dan. 10, 13. Tribuitur
etiam hominibus Num. 13, 14. 1. Chr.
7, 3.

MNA', mina, libra. Iovise *מִנָּה*
circumflexitur per omnes casus. ab
Hebræo *מִנָּה* mène, mina à Rad.
מִנָּה numerabit. Luc. 19, 16. *ἡ* *μνᾶ*
σου *ἀποσφραγίσαντος* (aor. i. med.) dixit
μνᾶς, *mina* tua lucrificet decem
minas.

MNA'OMAI, ὠμενος, vide *μνη-*
σκομαι.

† MNA'SON, ὁ, Mnafon. G. Act. 21, 16. nomen proprium
viri. à *μνᾶ*, ὡ, in memoriam reſoco.
F. *μνησθῶ* & Dorice *μνασθῶ*. part. F. i.
Nn 2

act.

act. *μύσων* & Doricé *μύσων*, q. d. hortator. Conf. *suprà* iasaw.

ΜΟΓΙΣ, Adv. vix. à *μὲν*, s. o. labor, arumna, q. d. magno cum labore, difficulter. Luc. 9, 39 *μὲν* affine Hebræo *מְאִיִּם* fatigans ex *מְאִיִּם* laborabit.

††† ΜΟΔΙΟΣ, s. o. modius, mensura aridorum, eiu *Μάστ*; Gesier. Matth. 5, 15. Marc. 4, 21. Luc. 11, 33.

††† ΜΟΙΧΟΣ, s. o. mæchus, adulter, qbi alienum thalamum corrumpit (ab Hebr. *מֹכֶה* moché, delens, corrumpens; vel à *מַצֵּה* comprimere. Ez. 23, 3. vel ex *מֵה* & *οἶκος*, qdod à domo sua adversus aliud se convertat.) Luc. 18, 11.

Μοιχῆ, s. o. adultera, mæcha.

Μοιχαλῆς, idem, adultera, Jac. 4, 4. *μοιχοὶ καὶ μοιχαλίδες*, adulteri & adultera. Metaphoricè accipitur Heb. 13, 4. *πορνῆς καὶ μοιχῆς κερταὶ* o. s. s. fornicatores verò & adulteros iudicabit DEVS, Matth. 12, 39. *πορναὶ καὶ μοιχαλῆς*, gens mala & adultervina. Iudei hic dicuntur purii & degeneres, qdod Hebræi vocant *בְּנֵי נֶכֶר* Pf. 144. Allusio fit ad Es. 57, 3. ubi Deus Israelitas apostatas & idololatrias vocat *אֲנִיקָא מוֹיָחָו* καὶ *πέρπυς*, qdod spectant etiam CHRISTI verba. Joh. 8, 39. & 44. Abstractè significat adulterium, 2. Pet. 2, 14.

Μοιχόμεναι αἰναι, mæchor, adulterium committo, Matth. 5, 32.

Μοιχόμεναι, idem, Rom. 2, 22. Fut. *μοιχόσω*, Matth. 5, 27. Præt. *μολύχῃκα*. aor. 1. *μολύχῃσα*, adulterium commisi. Matth. 5, 28. *ὃν μολύχῃσιν* αὐτῷ, jam adulterium cum ea commisi. Marc. 10, 19. *μὴ μοιχόσῃς* (aor. 1. subj.) ne mæchetis. *μοιχόσῃκα*, in media forma. Joh. 8, 4. *μοι-*

ἡχομένῃ, præs. part. perpetrans adulterium.

Μοιχεῖα, s. o. adulterium, Matth. 15, 19.

ΜΟΔΕΩ, sive *μὲν*, venio, advenio.

Ἀντιμολέω, s. o. transfugio, prodita & deserta mea parte ad alteram mea sponte transeo. fut. *έσω*. aor. 1. *ἤντιμολήσω*. 1. Macc. 9, 24.

Ἀντιμολέω, transfuga, s. o. B ΜΟΔΙΒΔΟΣ, sive *μὲν*, s. o. plumbum, Sir. 47, 18. Hinc *Μολιβδῖος*, contr. s. o.

Μολιβδῖος & *μολύβδῖος*, plumbus.

ΜΟΔΙΣ, vix Adv. à *μὲν*, laboris pugna, fremitus, q. d. non sine pugna. Act. 14, 18. *μολῆς κατέπυσαν τῆς ἐκείνης*, vix compefcuerunt turbam. ibidem, cap. 27, 16. *μολῆς ἐχούμεν*, vis potuimus.

† ΜΟΛΟΧ, s. o. Moloch. *ἡ* nomen ἑκκλητικῆς idoli Ammonitarum. 2. Reg. 23, 10. Act. 7, 43 qdod etiam Milcom dicitur 1. Reg. 11, 33. *מֹלֶךְ* item *מֹלֶךְ* Malmam, Jer. 49, 1. q. d. rex eorum. *ἡ* si nale est affixum 3. pers. plur. num. gen. m. vox separata *ἡ* rex. Moloch. Heb. *מֹלֶךְ* Moléch, hoc est, regnans, est benoni Kal. à radice *מֹלַךְ* regna-

D vit. ΜΟΛΥΝΩ, polluo, conspurco, foedo. Fut. *μολυνῶ*. Præt. act. *μολύχῃκα*. aor. 1. act. *μολύχῃσα* pollui, Apoc. 3, 4. Præs. pass. *μολυνόμεναι*, polluo, 1. Cor. 8, 7. *ἡ* σωειδῶς *μολύνται*, conscientia inquinatur. Præt. pass. *μολύνμηναι* & *ἄτις* *μολύνμηναι* aor. 1. pass. *μολύνῃσιν*, contaminatus fui, Apoc. 14, 4.

Μολυνόμεναι, s. o. inquinamentum, 2. Cor. 7, 1.

Ἀντι-

Ἀμόλυντος, ε, ό, η, impollutus. A Sap. 7, 22.

ΜΟΝΟΣ, η, ον, solus, a, um, Nomen adj. 1. T. m. 6, 16. ό μόνος ἔχων ἀθανάσιον, hoc est, qđi solus est immortalis. Apoc. 18, 4. όη μόνος ὁ σιός, qđia solus sanctus est 2 Tim. 4, 11. Ἀγκάς ἐσι μόνος υἱός ἱμεῖς, Lucas est solus natum Matth. 18, 15. Ἐλεγξον αὐτὸν μεταξὺ εὗ καὶ αὐτὸς λέγοντι, argue eum inter te & ipsum solum, hoc est, leniter eum admonere, & in viam rebo-

care stude, ne latius spargitur mala, qđibus mederi possumus privatis remediis. Luc. 24, 12. να ὁ νόμα υἱός, linea solum. superl. μονώτερος, planē solus, 2. Reg. 10, 21. μόνος, tantum, Ad. Luc. 8, 50. υἱόν τίς οὐα tantummodo crede. Rom. 5, 3. & υἱόν ζ, ne- qđe id solum, dummodo. 1. Cor. 7, 39. μόνος ἐν Κεχαί, dummodo in Domi- no, hoc est, religiose & cum timore Dei.

Κατομόνας, scorsim, Phavorinus vertit κεχωρισμένους, separatim, ex κατὰ & μόνα, sicut dicimus κατ' ἰδίαν, privatim. adhibetur adverbiali- ter, Marc. 4, 10. Luc. 9, 18.

Μονόου, ὅμαι, sum solus. part. prae. pass. μεμονωμένη, desolata, 1. Tim. 5, 5.

ΜΟΡΦΗ, ὅς, η, Doricē μορφή, unde factā literarum met. ubi est Latina vox forma, Dan 5, 6. imago, Es. 44, 13. vestitus, habitus. Marc. 16, 12. ἱφανερῶν ἐν ἱπτά μορφῇ, apparuit in alio habitu. conditio, statu. Phil. 2, 6. 7.

Μορφώω, ὤ, formo. Fut. μορφώσω. Præter. μορφοῦμαι. aor. 1. ἐμορφώσατο. μορφοῦμαι, ὅμαι, formor, Gal. 4, 19.

Ἀμορφος, ε, ό, η, informis, defor- mis. Sap. 11, 8. ἰζ ἀμορφῆς ὕλης, ex in- formi materia.

Ευμορφος, ε, ό, η, formosus.

Ευμορφία, ας, η, bona forma, for- mositas. Sap. 7, 11.

Μεταμορφώω, ὤ, transformo μετα- μορφοῦμαι, ὅμαι, transformor, 2. Cor. 3, 18. (κατὰ) τὴν αὐτὴν εἰκόνα μετα- μορφούμεθα (1. plur. prae. pass.) se- cundum eandem imaginem transfor- mamur. Matth. 17, 2. μεταμορφώθη (aor. 1. pass.) ἑωσθετε αὐτῶν, trans- formatus (hoc est, glorificatus) fuit coram illis.

Μορφώσις, τως, η, informatio vel institutio. Rom. 2, 20. inanis species, 2. Tim. 3, 5. ἔχοντες μορφῶσιν δόξης, ας, τὴν ζ δώκαμεν αὐτοῖς ἡρώδης, ha- bentes speciem pietatis, vim vero ejus abnegantes.

Συμμορφος, ε, ό, conformis, Rom. 8, 29. Phil. 3, 21.

Συμμορφόομαι, ὅμαι, conformor, Phil. 3, 10. συμμορφούμεθα (part. prae. pass.) τῷ θανάτῳ αὐτοῦ, dum conformis sis ejus morti.

ΜΟΨΧΟΣ, ε, ό, vitulus, Luc. 25, 23. τὸ μῶρον τὸ σιτοπὶν ἦσται, vitu- lum saginatum mactate. Veteres in- ter cibos πολυτελεστάτους sumptuosissi- mos, referunt τὸς μῶχας σιτοπύτους, vi- tulos saginatos. E contrario Daβ. Chyreni in 3. c. Matth. ubi de locu- stis Johannis cibo, agit, scribit in- provincia sua (scilicet Rostochiana) ad maris Βατικίλιτος scelus haberi, si vitulus mactetur. taurus. Ex 34, 19. αἰσθητικὸν μῶχον, primogenitum tau- ri. Jud. 6, 25. μῶχον τὸ δόξαζον τὸ ἱ- κροεῖν δόξιν, taurum alterum septen- nem accipe. Et sic vertunt nonnulli Apoc. 4, 7. ramus novellus.

Μοσχάρι, surculis ex arbore dem- ptis sero, ramis ex arbore adalssis planto, ut, μοσχάρι τὸ κληματὶ, bisiradices facere ex sarmentis. A perf. pass. est.

Μόχθου, ατ, π, surculus qui ex A arbore demptus seritur; It. vivradix, propago, Sap. 4, 3.

ΜΟΥΣΑ, ης, η, Plutarchus de amore fratrum ait, ὅτι πᾶς μῦθος ἀνομάδ' ἔχουσιν. Φιλαδέλφου, ὡς εἰ ἀμὺ ἔσται, hoc est, Musas nominatas ajunt q̄basi ἀμὺ ἔσται, id est, simul unā degentes seu cohabitantes, propter sororiam animorum conjunctionem. Alii deducere malunt ab Hebr. 70 eruditio. Alii à μῶς arce-

sunt, q̄basi μῶς, inquirens seu indagatrix. Sidas, μῦθος ἡ γνῶσις δὲ τοῦ μῶ τοῦ ζῆτος, ἐπειδὴ ἀπίστος παιδείας αὐτὴ τυγχάνει αἰτίας, hoc est Musas, id est, notitia, à verbo μᾶω, ᾧ, q̄bōd idem significat q̄bōd ζῆτος, q̄vato, q̄vandoq̄videm omnis eruditiois existat causa. Musa fingeantur ab Ethnicis literarum præsides, sed ex divinis nobis Testamenti tabulis discernimus, quānam sit verus liberalium disciplinarum præsides, Jac. 1, 5, 17. Ipsa illa dicta, propter adolescentes, sapientie & virtutis studiosos, ascribam, ut discant, nūdenam vera sapientia, q̄vā semper cum virtutis studio conjunctiona est, sit petenda. Jac. 1, 5. ei δέ τις υἱὸν λαίπτερον σοφίας, αἰτείτω πατρὸς & δίδοιτω. ἢ πῶς ἀπλῶς, καὶ μὴ ὀνειδίζοντι, καὶ δοθῆσεται αὐτῷ, hoc est, si cui vestrum deest sapientia, petat eam à Deo, q̄bi largitur eam omnibus benigne, nec exprobrat, & dabitur ei. & ibid. v. 17. πῶς ἡσυχίας ἀγαθῆς, καὶ πᾶν δῶκεν τέλειον ἀγαθὸν ἔσται, καὶ ταῦτα ὅτι πατρὸς & φώτων, παρὰ τοῦ ἐν πατρὶ ἀγαθῇ, ἢ τῆς δόξης, b. e. omnis donatio bona, & omne perfectum donum est è supernis, descendens à Patre luminum, apud q̄bem non est transmutatio. aut conversionis obumbratio. Deinde Musa significat canem.

Μουσικός, ὁ, ὁ, musicus, canendi peritus, Apoc. 18, 22.

Μουσική, ἡς, ἡ, Musica, q̄vā est ars canendi, Sir. 22, 6.

Μουσικὴ, τὰ, Musica, orum, Sir. 40, 20.

Μουσῆον, οἰ, τὸ, locus studiis destinatus, musæum.

Ἄμωτος, Musica imperitus.

Φιλόμωτος, Musica studiosus.

Μόχθος, ὁ, ὁ, ærumna, 2. Cor. 11,

27. in vulgata versione defatigatio.

Differunt verò πόνος, καὶ μόχθος, ut minus & major, καὶ πόνος & μόχθος tanq̄vām συνώνυμα conjunction-

tur, & laborem significant cum molestia singulari conjunctionum. 1. Thess.

2, 9. & 2. Thess. 3, 8.

Μοχθηρός, ὁ, ὁ, ærumnolosus, malus,

Sir. 26, 5.

Hinc est

Μοχθῆς, cum difficultate laboro.

Phocyl.

Μισθὸν μοχθήσαντι δίδω, μὴ ὁρᾷς

πένοντα.

Mercedem laboranti da, ne afflige

egentem, q̄vā conveniunt cum Deut.

24, 14.

Ἐπιμοχθῶ, ὁ, ὁ, ὁ, ærumnolosus,

laboriosus. Neutrū

Ἐπιμοχθῶν videtur adverbii vicem

sustinere, Sap. 15, 4. laboriosè.

Κακόμοχθος, ὁ, ὁ, ὁ, malè, i. e.

in vanum laborans, Sap. 15, 8.

ΜΟΧΛΟΣ, ὁ, ὁ, veltis, pessulum,

Sir. 28, 25. πῶς ἐσμάτι σου ποίνσον ὄρεον

καὶ μοχλόν, ori tuo fac jannam &

pessulum.

ΜΥΒΑΟΣ, ὁ, ὁ, medulla, affinis

Heb. מֵיבָא Heb. 4, 12.

Musculosus, εντ, medullosus. Numi.

24. in Græca versione legimus καὶ τὸ

πῶς αὐτῶν ἐκινυλῆι, Atticè pro ἐκινυ-

μενῆσιν, pingvicia eorum emedullabit, à

verbo

Ἐκμενέλλω, emedullo.

ΜΥΕΩ,

MYEΩ, initiatio in sacris, initio, A. f. ὥς, p. κα. Præf. pass. μυήμας, ἔ-
μας, initior, perf. p. μυήμας, inti-
tatus sum, 3. Macc. 2. οἱ δὲ πῆς π-
λεμῆς μυημένοι, sacris initiati.

MYO OΣ, α, ο, verbum, oratio.
Sir. 20, 19. μὴ οὐδὲ ἀκαρεῖς, verbum
intempestivum. Ἰδιὰ δ. 1.

Μύθαι τε ῥητῆρ ἱερῶν, πρὸς τῶν τε
ἱερῶν.

oratorem verborum esse, factorem q̄be-
rerum, fabula, figmentum. 1. Tim. B

1, 4. Tit. 1, 14. μὴ περὶ χορῆς μύθοις,
non attendentes fabulis. In N. Test.

tria fabularum genera notantur. Sci-
licet alia fabula sunt aniles, q̄bas Gra-

ci vocant ὁδῶν, γῶν, νῦν, et veta-
rum, de q̄bibus 1. Tim. 4, 7. Alia sunt

Judaeorum, q̄bibus adhuc refertus est
eorum Thalmud, de q̄bibus Tit. 1, 14.

Alia fuerunt à Græcis poetis ἔ φηλο-
sophis singulari ingerit acumine con-

ficta, de q̄bibus 1. Pet. 1, 16. Differunt
fabula & apologus, illa est in comæ-

diis, tragædiis. In apologo, verò be-
stia, aut etiam res inanimata intro-

ducuntur loquentes. Jud. 9, 12. καὶ
ἔπαυ τὸ ἔνθα τῇ αὐτῇ, ἔ dicebant

arbores viti. ἔ c. Sic in Ἀλφω sunt
apologi (q̄bos tamen vulgus fabulas

improprie vocat.) In novo Testa-
mento sunt parabole, q̄be apologis

sunt similes.

Ἀμύμητος, α, ο, ἡ, ineffabilis. 2. D
Macc. 3, 6. Ex α priv. ἔ μύημας,
ἔμας, dico, dixit.

Ἐμύσημος, α, ο, pytho. Lev.
19, 31.

Παραμύημας, ἔμας, consolor, 1.
Thess. 5, 14. παραμυθεῖσθε (2. pl. præf.

med. imper.) τὸς ὀλιγοψύχους, conso-
lamini pusillanimes, Johan. 11, 19.

ἢ παραμυθήσιν (3. plur. aor. 1.
nea. subj.) αὐτοῖς, ut consolarentur

as, horror, 2. Macc. 15, 9. παραμυ-

Ἐμύσημος αὐτοῖς ἐν ἑορταῖς, hortans
eos ex lege.

Παραμυθία, α, ἡ, consolatio, 1. Cor.
14, 3.

Παραμύθιον, α, τὸ, idem, Phil.
2, 1.

ΜΥΙΑ, α, ἡ, musca, q. ἀμύζω,
murmuro. Sap. 16, 9.

Μυιῶδες, myiodes, muscarum de-
us, q̄bi ἔ

Μυιάρητος, ἐκ μύιας, ἔ ἀρῶ, q.
muscarum captator.

Μυιάρητας, α, ο, muscarum vena-
tor.

Μυιοσῶβης, α, ο, muscarum aba-
tor.

Μυιοσῶς, α, ὁ, muscas abigo. Ex
μύιας, ἔ σῶς, α.

ΜΥΚ ΑΩ, α, mugio, factum per
ὀνοματεπὶπῶν, παρὰ τὸ μὴ λέγειν, ἀ

dicendo μὴ rugio. Apoc. 10, 3. ὡς λέ-
ειν μυκά, sicut leo rugit. Fut. μυκά-

σω. P. μυμυκα. præf. med. μύμωκα.
Hesiod. 277. 306.

ΜΥΚΤΗΡ, ἡ, ὁ, (ἀμύσα vel
μύτω. F. ἔω. emungo, mungo, mu-
cum naris extraho) naris, meatus o-

dorandi. Item nasus.

Μυκτεῖον, natiō suspendo. No-
tatur gestus irridenti, nares videlicet

attrahenti. derideo. F. μυκτεῖον.
Præf. μυμυκτεῖον. Præf. pass. μυμυ-

κτεῖται, derideor. Gal. 6, 7. ἡδὲ ἡ
μυμυκτεῖται, Deus non deridetur, hoc

est, Deum negdis celare q̄bicq̄bam. Et
q̄bi putat se Deum aliquid celare pos-

se, cum hominibus æq̄viparat (q̄bas
perinde falli posset ac si homo esset) at-

q̄be ita eum deridet. Præf. pass. μυμυ-

κτεῖται. Unde

Μυκτεῖον, α, ὁ, irrisio, fanna,
2. Macc. 7, 39.

Μυκτεῖον, α, ὁ, irrisor.

Ἐμυκτεῖον, fannis excipio. Luc.
16, 14. καὶ ἔμυκτεῖον (3. plur. im-

perf. act.) ὤτων, & deridebant illum.

ΜΥΛΟΣ, ὁ, mola. (ἀ μύλω πέ·molo.) Dicitur etiam ἡ μύλη, Matth. 18, 6. μύλος οὐκός, mola asinaria, quā voce intelligitur mola inferior, quā crassior est & major, quā quē ὄν per metaphoram dicitur, Latine meta: superior verò dicitur cutilus.

Μυλός, ὁ, molaris, c. Marc. 9, 42.

Μύλων, ὁ, vel μύλων, ὁ, pistrium, Die Mühl. Matth. 24, 41.

Εὐμύλων, ὁ, mola, Num. 11.

Μυλωδός, ὁ, molor. Suidas: ὁ μύλων καταδικάζει καὶ ἐργάζεται, quī pistrium possidet, & in eo laborat.

† ΜΥΡΑ, ὡν, πλ. Myra, orum. Nomen oppidi in Lyciā. Act. 27, 5. sic dicta ἀ μύρον, ἢ, ὅ, unguentum, vel a verbo μύρω, fluo, fundo, μύρω, lacrymor. ὁδὸν τ. Οὐκ ἐν ἀποστείῃ γοῶντι τι, μύρω, domi alienae lugentem lacrymantemque.

ΜΥΡΙΟΣ, ὁ, μυριάς, infinitus. μυρίοι πλῆθος, infinita multitudo. Plutarch. ἐν πνία μυρία εἰμι, in extrema verborum egestate. Hom. μύριον πένθος, ingens luctus. Iliad. α. μυρία ἀλγία, infiniti dolores. At μύριοι, μύρια, μύρια, (ὡς μυριάς τόνον) significat decies mille, 1. Cor. 4, 15. ἐν ᾧ μύριος παιδαγωγός ἔχει ἐν χριστῷ, ἢ, ὅ, πνίος πατήρ. nam etsi decies mille paedagogos haberet in Christo, non tamen multos patres.

Μυριάς, ἀδ., ἡ, myrias, numerus decem millium, item innumera turba multitudo. Si prima significatio. Luc. 12, 1. ἐπισυνάξεισάν (part. aor. 1. pass.) μυριάδων ὄχλος, quum

A congregata essent hominum millia. Synecd. speciei. Certus numerus ponitur pro alio quodvis maximo. Alii qui vertunt, quum esset aggregata permulta turba, simpbrasis hujus non satis exprimunt. Eras. quum convenisset innumera turba multitudo. Jude 8, 14. ἰδὲ κύριος ἐλθὼν ἐν μυριάσιν ἀγγέλων αὐτοῦ, eccle. venit Dominus cum myriadibus suis sanctis. ἔλθῃ pro ἰδούσῃ, praeteritum pro futuro, prophetarum more. Hebraismus, (Sir. 47, 6.) ἐν μυριάσιν προ μὲν μυριάδων, ubi sanctos angelos intelligit, nec non homines, qui animo & corpore ante extremum diem in caelum fuerunt translati.

Μύριοι, μύρια, μύρια, decies mille, decem millia.

Δισμύριοι, viginti millia, 2. Matt. 10, 31.

Μυριάτης, ἡ, numerus infinitus, per Synecd. Sap. 12, 22.

Μυριοπλασίους, infinitò plures, proprie, decies mille partibus plures.

Μυριοπλασίως, adverb. infinities. Sir. 23, 19. ὀφθαλμοὶ κυρίου μυριοπλασίως ἤλας φαινομένη, oculi Domini infinities sole splendidiores.

ΜΥΡΟΝ, ὁ, πλ. unguentum. ἀ μύρω fluo. cognata sunt Hebr. מִיֶּרְחַב gutta, מִיֶּרְחַב myrrha. Matth. 26, 9. ἰδὼν αὐτὸν ἦτο τὸ μύρον περὶ τοῦ ποδῶς (1. pass. inf.) ποῦ, poterat enim istud unguentum magno venire, seu vendi. Luc. 23, 56. ἡ τιμίασμα δρώματα καὶ μύρα, prepararunt aromata & unguenta, Joh. 11, 2. ἡ ἀλείψασα (aor. 1. act. part.) τὸ κύριον μύρῃ, quā unxit Dominum unguento. αὐτὴ μύρα, odor unguenti, Joh. 12, 3. Μυρῶς, ὁ, unguentorum, coctus,

coctor, unguentarius, Sir, 38, 8. **A** *Μυροπικός*, ὁ, ο, pertinens ad unguentarios, Ex. 30, 25.

Μυροβερχός, ὁ, ὁ, ὁ, unguento tinctus, delibutus, madefactus, 3. Macc. 4.

Μυροβερχός, idem; ἀμύρον ἔσπεχω.

Μυροῖω. Fut. σω. Præter. αμύρομαι. aor. 1. ἰμύρομαι, ungo, scilicet unguento, Marc. 14, 8. *ᾤωμαι* αμύρομαι (aor. 1. αἰ inf.) μὴ τὸ σώμα, πρᾶξῃς, ut ungeret corpus meum. *ᾤωμαι* idem quod *ᾤωμαι*.

Μυροῦμαι, ὁ, ο, unctio, unguentorum illitio, Judith 16, 8.

Μύρομαι, αὐτῷ, τῷ, idem.

† *ΜΥΣΙΑ*, αἱ, ἡ, Mysia. provincia Asia, nunc Æolis dicta, quam Paulus adiit, Act. 16, 7. sic dicta à nomine μῦθος, ὁ, ὁ, scelus, facinus detestandum, flagitium execrabile. *μῦθος*, ὁ, ὁ, abominabilis, Helych Euseb. derivat παρὰ τὸ αὐθιγ, ut sit *μῦθος* à μῦθος, ad quod oculos claudimus, ejus turpitudinem intueri haud sustinentes. Dicitur ergo Mysia, quasi abominabilis, scelestia.

ΜΥΣΟΣ, ὁ, ὁ, scelus, 2. Macc. 6, 19.

Μυσεῖς, ὁ, ο, detestandus, abominandus.

Μυσεῖα, αἱ, ἡ, abominanda sce-

ΜΥΧΟΣ, ὁ, ο, penetrabile, locus intimus, Sup. 17, 14.

Ἐνδόμενος, ὁ, ο, ὁ, abditus, occultus; ex ἵδον ἔμυθος.

ΜΥΩ. Fut. ὤσω. P. κίμυκα. claudo, ocludo, comprimo, proprie de ore ἔστω, claudo labia, os. Suidas: μύειν ἐν τῷ κλέειν, hoc est, μύειν est claudere.

Καμύω, ὤσω, conniveo, pro καμύω, per syncopen *κα* ἔστω mutatio nem *ε* τ in *υ*, idque ἀφώνια *ε* *κα*. Ratio verò petitur ex ipsarum literarum natura ἔστω affectione, quod τ ἔστω sint literæ disectorum organorum. τ nimirum lingvæ, *υ* verò labii. Act. 28, 27. καὶ τὸς ἀφώνιας αὐτῶν ἐκίμυκα, oculos suos clauserunt, vel oculis suis conniverunt. Hinc est verbum.

Μύω, αὐτῷ, fut. μύσω, præter. αἰ. αμύωμαι. præter. pass. μεμύωμαι. doceo ea, quæ ad res sacras ἔστω divinas pertinent, instituo in sacris, initio, Phil. 4, 12. αμύωμαι, initiatus sum, didici. Factum, ut vult Euseb. à μύω, quoniam τὸς μύω, necesse erat αμύω τὸ σώμα, καὶ μὴ ἐμφάνειν, à μύω, claudere eos ἔστω non edulgere, quæ didicerunt. Hinc est.

Μυσῆλον, pro μυσῆλον, ἀφώνια *ε* *κα* per syncopen *ε* *η*. Gentibus seu veteribus Græcis τὸ μυσῆλον erant Ceteris sacra. Sed saniori sensu hic vocem hanc accipimus, estque μυσῆλον, ὁ, τὸ, mysterium, res arcana, clausa, abstrusa, quæ nos latet. Tob. 12, 6. μυσῆλον ἔστω βασιλῆος, arcantum regis. Sir. 22, 24. μυσῆλον ἔστω καλῶν, arcantur revelatio. Sap. 14, 13. κρύβω μυσῆλον, occulta mysteria. Drusus derivat ab Hebr. *מְסֹכֶת*, quod est à *מְסֹכֶת* latuit, abscondit, Dan. 2, 28. ἐν τῷ ἐν ἑρμῇ, ὁ δόξα λυπτὸν μυσῆλον, est Deus in celo, quod revelat arcana. 1. Cor. 14, 2. πνεῦμα ἡ δόξα μυσῆλον, spiritui loquuntur mysteria, hoc est, res, quæ non intelliguntur ab ipso cœtu, apud quem loquuntur. 1. Cor. 15, 51. ait Apostolus: ἰδὲ μυσῆλον ὡς λίγα, πάντες μὴ ἐκ κοινήσονται, πάντες δὲ ἀπαλλαγόμενοι (fut. 2. pass. indic.) Ecce myste-

N n 5

rium,

rium, hoc est, rem sine revelatione ignotam, vobis dico, non omnes quidem dormiemus, hoc est, moriemur in adventu Domini nostri, omnes vero mutabimur; quæ mutatio erit instar mortis. Eph. 5. 32. τὸ μυστήριον τοῦ μυστήριον, mysterium hoc magnum est, nempe communio Christi cum Ecclesia, uti verba, quæ Paulus ἐξηγητικῶς subiicit, luculenter demonstrant. arcanum DEI decretum & consilium de nostri liberatione per CHRISTVM. Rom. 16. 25. κατὰ δόξαν λαφύει μυστήριον ἡγοῦνται ἐκείνοις σιγήσας, secundum patefactionem mysterii, quod à temporibus seculorum latuit fuit. Eph. 1. 9. γνωρίσαι ὑμῖν, τὸ μυστήριον τὸ ἡνίκα τὸ αὐτῷ, postquam notum fecit nobis mysterium voluntatis suæ. Col. 1. 26. τὸ μυστήριον τὸ ἀποκρυφθέν ἀπὸ τῶν αἰώνων, mysterium, quod absconditum fuit à seculis. Et paulo post: νῦν δὲ ἐφανερώθη τοῖς αἰσίοις αὐτοῦ, nunc vero revelatum est sanctis eius. Capita doctrinæ Christianæ, quorum cognitio hominem per naturam latet. 1. Cor. 4. 1. αἰσχρονομὸς μυστηρίων θεῶν, dispensatores mysteriorum DEI, nempe verbi & sacramentorum. Hinc Græcus Pater Eucharistiam vocavit μυστήριον φησὶ, mysterium tremendum. Transfertur etiam ad mala, quæ hominem fugiunt, 2. Thess. 2. 7. μυστήριον τὸ ἀνομίας, mysterium iniquitatis. Hebraica hypallage, hoc est, iniquitas occulta, velata. Velum illud est nomen Ecclesia, quod meretrix ista Babylonica jactitat, & quò fucos faciem, frontemque meretriciam ita tegit, (tamquam sanctissima persona) ut multos seducat. Sic Joseph. lib. 1. de bello Jud. scribit de Antipatro, filio Herodæ, bipedum sceleratissimo, & ἀντιπάτρης βίον οὕτω ἀνὰ πρὸς τὸν οὐρανὸν κα-

A κλῶ μυστήριον, hoc est, non erraverit, quæ dixerit, vitam Antipatri fuisse malitiæ mysticum, hoc est, malitiam occultam, profundam, quæ altissimas egerit radices.

Μύστος, ὁ, mystes, quæ admittitur ad arcana sacerorum; mysteriorum peritus. Unde feminin.

Μύστις, ἡ, sacris initiata; conscia mysteriorum, Sap. 8. 4.

Μῆκος, ὁ, fatuus, irrisor, quæ si ἀμῶ, ὡ, quæro, quod in aliena semper inquirat. Hinc

Μακάω, ὡ, irrideo, illudo. Præf. pass. μακάομαι, ὤμαι, irrideor, p. p. μακάομαι, Sir. 34. 19. ὡς ποῦς μακροῦ, oblatio ridicula, siue digna, quæ irrideatur.

Καταμακάομαι, ὤμαι, derideo, deludo, cum genit. Sir. 13. 9.

Μῶλον, ὁ, vibex, verberum in cute vestigium. Sir. 28. C 17.

Μῶμος, ὁ, ab Heb. מוֹמָא macula, dedecus, probum, 1. Pet. 2. 13. αἰτλαὶ ὑμῶν μῶμοι, labes & maculae. Significat etiam derisorem, quæ scoptico & scabioso de aliis loquitur.

Μαυδομαι, ὤμαι, vitupero, cum Acc. 2. Cor. 8. 20. μή τις ὑμῶν μαυδοῖ (3. sing. aor. 1. med. subj.) ne quæ vos vituperet. aor. 1. pass. μαυδοῦμαι, vituperatus fui, 2. Cor. 6. 3. ἵνα μὴ μαυδοῖ (3. sing. aor. 1. pass. subj.) ἡ Ἀγκορία, ne vituperetur ministerium. Dicitur etiam μαυδομαι, ὤμαι, eodem sensu, unde adagium, ἴσθι μὴ μείδῃς ἢ μαυδοῖς, facilius est carperem quam imitari.

Μαύνημα, αὐτοῦ, dictum, quò reprehendimus aut irridemus; reprehensio, irrisio. Sir. 34. 18. Alii

Μαύνημα, αὐτοῦ, ὡ, irrisio, illusio; ἀμαύνημα, ὡ, ibi, μαύνημα.

Μαύνημα

Μωμῆς, ὁ, vituperabilis, *Deut.* A 32, 5.

Ἀμωμῆς, ὁ, ἡ, expers vitii, maculae, inculpatus, in quo nec momus quicquam inveniat, quod jure carpere possit. *Eph.* 5, 27. *Apoc.* 14, 5.

Ἀμωμῆς, ὁ, ἡ, omni culpa & reprehensione vacans, irreprehensibilis. *Phil.* 2, 15. 2. *Pet.* 3, 14.

Μωρὸς, ὁ, ὄν, q. d. μὴ ὁρῶν, nihil videns, scilicet oculis mentis, fatuus, stultus, *Matth.* 5, 22. & c. 25, 8. τὸ μωρὸν substantivè accipitur. Stultitia, 1. *Cor.* 1, 25. per concessionem tro-
micam.

Μωρία, ας, ἡ, idem, 1. *Cor.* 1, 18. 23.

Μωραῖα, stultè ago, infatuo, stultum reddo. Fut. 1. μωραῖω. aor. 1. ἰ-μωραῖα. Præter. μωραῖονκα. 1. *Cor.* 1, 20. μωραίνουμαι, infatuor, stultus fio. Præter. pass. μωραῖομαι. aor. 1. pass. ἰμωρῶ-σθω. *Rom.* 1, 21. item insipidus fio. *Matth.* 5, 13. ἵνα ἢ τὸ ἅλως μωρῶδη (3. sing. aor. 1. pass. subj.) si verò sal desipuerit, hoc est, salis & condimenti saporem amiserit. Sed Latine quò-
quæ cibi insipidi & inconditi dicuntur fatui. *Martialis in Xenii*: Ille sapiant fatuae febrorum prandia betæ, O quàm sæpe peret vina piperque co-
quus! fatuas betas dixit falsi saporis expertes.

Συκομωρία, ας, ἡ, Sycomorus ar-
bor, *Luc.* 19, 4.

† ΜΩΣΗΣ, Moysi, nomen pro-
phetae. Filia Pharaonis Moysi hoc no-
men imposuit *Ex.* 2, 10. Et vocavit
nomen ejus Moysen, & dixit, quia ex
aquis (מֵי מִצְרַיִם) extrahi eum. He-
braicè מֹשֶׁה Moysè extrahus,
ubi מֵי מִצְרַיִם ponitur pro מִצְרַיִם
Iosephus Antiq. Jud. lib. 2. c. 5. 9.
Vocem hanc aliter interpretatur, &

ait, dictum fuisse Moysen, quod pro-
jectus fueris in profluentem, & ab
hoc casu nomen et fuisse impostum.
Aquam enim Egyptii (ut tradit) vo-
cant mo. yles verò servatus, q. d. ex
aqvâ servatus. Probabiliter hac af-
fert, quòd filia Pharaonis locuta fue-
rit Egyptiacè, non Hebraicè. Sed
res & sensus firè eodem redit. Sen-
suum verborum Moyses Hebraicè expres-
sit. Declinatio hujus nominis (quod
est ἐπεκτετατόν) variat, quàm propter
juniores subnotare voluit. Nominati-
vus ὁ Μωϋσῆς (tanquam contractum
ex Μωϋσιος) *Joh.* 7, 22. Μωϋσῆς δὲ δὶκεται
οὖν τῷ θεῷ, Moysi, (hoc est,
scripta Moysi, quæ sunt θεῶν δόξα, per
metonym. effc.) dedit vobis circum-
cisionem. Legitur etiam in nomina-
tivo casu Μωϋσῆς, *Act.* 7, 37. ubi v. præ-
terea additur, juxta Hebraeam vocem
scriberetur Μωϋσῆς, sed Græci Hebræ-
cum ὁ emollire solent, & ut plurimum
pronunciare, tanquam Ὁ & Ὁ. *Act.*
7, 40. ὁ δὲ Μωϋσῆς ad Moysen quod at-
tinet. Nominativus absolutè positus,
more Hebræorum. Genitiv. τοῦ Μωϋ-
σῆς, quasi à Μωϋσῆς *Matth.* 23, 2.
Luc. 24, 27. δεῖ ἀρῶς δὸν Μωϋσῆς, inci-
piens à Moysi. it. τοῦ Μωϋσῆς, *Act.* 15, 15.
Heb. 9, 19. Dativus τῷ Μωϋσῇ, *Joh.* 9, 29.
Μωϋσῇ λαλάηκεν ὁ Θεός, Moysi Deus
locutus est. *Matth.* 17, 4. Μωϋσῇ μίαν,
καὶ μίαν ἥλας, Moysi unam & unam
Elia. item τῷ Μωϋσῇ, 2. *Tim.* 3, 8. ἀν-
τίσταται Μωϋσῇ, resistit Moysi. *Ex.*
3, 12. τῷ Μωϋσῇ, Accus. τὸν Μωϋσῆν.
1. *Cor.* 10, 2. εἰς τὸν Μωϋσῆν. **מֹשֶׁה**
per Hebraismum, pro מֹשֶׁה Μωϋσῆς
per Moysen. *Luc.* 16, 29. ἔχουσιν Μωϋσῆα
καὶ ἀποφύτας, habent Moysen & Pro-
phetas. item Μωϋσῶν. *Ex.* 3, 14. Vo-
cat. ὁ Μωϋσῇ. *Ex.* 3, 4. εἰπάλεσεν αὐτῷ
Κύριος ἐν τῇ βᾶτι λέγων, Μωϋσῇ Μωϋσῇ,
voca-